EKİM

Bütün Ülkelerin Proleterleri, Birleşin!

TÜRKİYE KOMÜNİST İŞÇİ PARTİSİ Merkez Yayın Organı

Sayı: 283, Ekim 2012

TKİP IV. Kongresi toplandı!..

Her alanda devrime hazırlanıyoruz!

Geride bıraktığımız günlerde toplanan TKİP IV. Kongresi kapsamlı bir gündeme dayalı çalışmalarını başarı ile tamamlamış bulunmaktadır. TKİP IV. Kongresi partinin tüm temel örgütlerinin seçilmiş delegeleriyle temsil edildiği nispeten geniş bir bileşenle toplandı. Yaklaşık üç hafta süren kongre çalışmaları boyunca, partinin gündemindeki tüm temel ideolojik, politik ve örgütsel sorunlar ele alındı, ayrıntılara inen tartışmalar yapıldı, partinin önünü açacak verimli sonuçlara varıldı. TKİP'de artık sağlam biçimde kökleşmiş bulunan parti içi demokrasinin yeni bir göstergesi olan ve son derece devrimci bir atmosferde gerçekleşen IV. Parti Kongresi, kendi şahsında partideki ideolojik birliği ve ruhsal bütünleşmeyi de yeni bir düzeye çıkardı.

Yeniden inşa sürecinin son aşaması

Son beş sene içinde gerçekleşen üçüncü parti kongresi olması, TKİP IV. Kongresi'ne ayrı bir anlam kazandırmaktadır. 2007 yılında toplanan TKİP II. Kongresi'ni izleyen son beş yıl, partimizin her açıdan yeniden inşa edildiği bir süreci ifade etmektir. Bu dönem içinde parti örgütü, her bakımdan gerçek bir devrim örgütü yaratmak hedefine bağlı olarak baştan aşağı yeniden yapılandırıldı. Ve bu sürece, ideolojik kimliğe, devrimci örgüte ve çalışma tarzına ilişkin tüm sorunlar üzerine partinin çok yönlü yoğun bir eğitimi ve köklü bir dönüşümü çabası eşlik etti.

TKİP IV. Kongresi, bu yeniden inşa sürecinin yeni ve son aşamasını işaretlemektedir. Bu, parti eğer IV. Kongre'nin saptadığı yeni görev ve hedeflere ulaşmada da asgari bir başarı gösterirse, yeniden inşa sürecinin artık esası yönünden tamamlanacağı anlamına gelmektedir. Böylece TKİP, kendini sınıf mücadelesi görevlerine, ki partimiz için bu devrime çok yönlü hazırlık ile aynı anlama gelmektedir, her açıdan çok daha bilinçli, güçlü ve etkin bir biçimde hazırlamış olacaktır. Bu, devrimci sınıfı temsil eden bir parti olarak TKİP'nin toplum düzeyinde siyasal mücadele sahnesine daha etkin ve iddialı bir taraf olarak çıkması demektir aynı zamanda.

Soruna bu çerçevede bakan TKİP IV. Kongresi, tüm temel sorunlar üzerinden son beş yıllık yeniden inşa sürecinin genel bir bilançosunu çıkarmış, deneyimlerini özetlemiştir. Ulaşılan düzeyin ve elde edilen kazanımların yanısıra, hala da sürmekte

olan sorunları saptayıp irdelemiştir. Sürecin genel bir başarıyla taçlandırılabilmesi için özellikle yüklenmesi gereken sorun alanlarına çubuk bükerek, partinin bu çerçevedeki yeni hedeflerini ve görevlerini tanımlamıştır.

TKİP IV. Kongresi, partide niteliği geliştirip pekiştirme sürecinin belli bir düzeye ulaşmış bulunduğunu saptamakta, bundan böyle niteliği yeni bir düzeyde geliştirmenin zorunlu koşulu olarak nicelik gelişmenin önemini vurgulamaktadır. Parti kongresi çalışmaları içinde başarılı ve verimli bir sınıf-kitle çalışmasının sorunları üzerinde özellikle durulmuş olması aynı zamanda bu amaca yöneliktir.

TKİP IV. Kongresi somut hedeflere ve başarı ölçülerine ilişkin tüm yerleşik kalıpların parçalanıp bir yana atılmasını, gerçek bir sınıf partisi olmanın bilinci, özgüveni ve iddiası ile sınıf kitleleriyle etkin bir birleşme çabası içine girilmesini, başta yeni seçilen Merkez Komitesi olmak üzere tüm parti örgütlerinin önüne temel önemde ve ertelenemez bir görev olarak koymaktadır.

Devrim tarihimizin en büyük kazanımı

TKİP IV. Kongresi'nin gerçekleşmesi iki anlamlı yıldönümüne denk gelmektedir. Bunlardan ilki Deniz Gezmiş ve arkadaşlarının devrim davası uğruna ölümü yiğitlikle karşılamalarının 40. Yılı, ikincisi gelişmesini TKİP'nin kuruluşuyla taçlandıran EKİM'in siyasal mücadele sahnesine doğuşunun 25. Yılıdır. Bunlardan ilki devrim tarihimiz, ikincisi ise TKİP'nin kendi gelişim tarihi bakımından özel önem taşımaktadır.

Bu iki anlamlı yıldönümünü çalışmaları içinde ele alan TKİP IV. Kongresi, devrimci hareketimizin gelişim tarihi içinde bu iki olayın gerçekte birbirini tamamladığı düşüncesindedir. Deniz Gezmişler '71 Devrimci Hareketi'ni simgelemekte, '71 Devrimci Hareketi ise reformizden kopuşu ve devrim bayrağının yükseltilmesini temsil etmektedir. TKİP, bugünün Türkiye'sinde, Denizler'in açtığı devrim bayrağını tüm cephelerde tutarlılık ve kararlılıkla taşıyan, bunu devrim tarihimizin tüm kazanımlarını kucaklama ve yeni bir düzeyde yaşatma tutumu ve pratiği ile birleştiren tek gerçek devrimci partidir.

Bu rastlantı da değildir. TKİP bunu, halkçı küçük-burjuva çizgiden yirmibeş yıl önce yaşadığı köklü kopuşa, böylece sınıf devrimciliği çizgisine sağlam biçimde geçişine borçludur. Türkiye'de ilk kez olarak TKİP şahsında, devrimci teoriyi, devrimci programı, devrimci taktiği, devrimci örgütü ve devrimci moral değerleri birleştiren ve bütünleyen, daha da önemlisi, tüm bunları devrimci sınıf çalışması ve pratiği içinde maddi bir güce dönüştürmeye çabalayan, böylece tüm gelişimini proleter sınıf devrimciliği çizgisine oturtan bir komünist hareket ortaya çıkmıştır. Ve bu, halkçı küçük-burjuva akımların devrimci konum ve kimliklerini yitirdiği, ideolojik ya da örgütsel tasfiye süreçleri içinde bozulup dağıldığı, devrim davasıyla tüm bağlarını yitirerek düzenin icazet alanına kaydığı ya da şekilsiz mezhepler halinde yozlaştığı bir dönemde başarılmıştır.

TKİP IV. Kongresi, yirmibeş yılın sınavından geçmiş bu açık gerçeğin ışığında, TKİP'yi elli yılı bulan yakın dönem devrim sürecimizin en büyük kazanımı saymaktadır. Kendini önceleyen bütün bir devrimci birikimi özümseyen ve aşan, böylece sınıf devrimciliği çizgisine sağlam bir biçimde oturan TKİP, Türkiye'nin devrimci geleceğinin de gerçek temsilcisi ve biricik güvencesidir.

Parti, sınıf, devrim!

Dünya olaylarının gelişim seyrini ele alışta partimiz, komünist hareketimizin ortaya çıkışından beri korunagelen yöntemsel bir üstünlüğe sahiptir. TKİP dünya olaylarının seyrini tarihsel sürecin bütünlüğü içinde, marksist teorik-sınıfsal bakış ile tarihsel perspektifi birleştirerek ele almaktadır. TKİP IV. Kongresi, bu yöntemsel davranışa uygun

olarak, öncelikle günümüz dünyasında temel süreçlerin genel gelişme çizgisi üzerinde durmuş, öne çıkan güncel gelişmeleri bunun içinde anlamlandırmış, asıl olarak da dünya olaylarının mevcut gelişme seyrinden çıkan temel stratejik ve taktik devrimci görevlere yoğunlaşmıştır.

TKİP III. Kongresi'nden bu yana yaşanan tüm yeni gelişmeler, partimizin girmiş bulunduğumuz yeni tarihsel döneme ilişkin değerlendirmelerinin isabetliliğini ve önemini bir kez daha ortaya koymaktadır. 2009 yılında toplanan TKİP III. Kongresi, partimizin o güne kadarki değerlendirmelerini genelleyerek durumu şöyle özetlemişti: "İnsanlık yeni bir bunalımlar, savaşlar ve devrimler dönemine girmiş bulunmaktadır. Bunalımlar ve savaşlar halen günümüz dünyasına damgasını vuran yakıcı olgulardır. Birbirine sıkı sıkıya bağlı bu iki olgusal gerçek yeni bir devrimler döneminin de dolaysız bir habercisidir..." ***(TKİP III. Kongresi Bildirisi)***.

O günden bugüne olup biten herşey bu değerlendirmeyi daha açık, daha somut, daha kuvvetli bir biçimde doğrulamaktadır. Günümüz dünyasında her gerçek devrimci partinin temel görevi, bu yeni tarihsel döneme her alanda ve her düzeyde en iyi biçimde hazırlanmaktır. Bu hazırlığın olağanüstü önemini son yılların gelişmeleri, özellikle de Arap dünyasında başgösteren, dünya ölçüsünde büyük yankılar yaratan ve bu arada dünya ve Türkiye solundaki büyük kafa karışıklığını açığa çıkaran geniş çaplı toplumsal olaylar bir kez daha göstermiştir.

Tunus ve Mısır'da milyonlarca insanı haftalar boyu sokaklara döken halk isyanları, dünya ve Türkiye solunun bir kesimi tarafından açık ya da örtülü biçimde emperyalizmin bölgeyi yeniden düzenleme hesabının bir ürünü sayılırken, öteki bir kesimi tarafından ise sınıfsal bakımdan şekilsiz ve politik bakımdan yönsüz bir yığın patlaması olmaktan öteye gidemeyen bu aynı olaylar kestirmeden "devrim" olarak nitelenebilmiştir. Bu iki değerlendirmede ortak olan yön, bilimsel bakıştan ve devrimci konumdan yoksunluktur. İlki geniş çaplı bu kitlesel patlamaların emekçi insanın ruhunda, bilincinde ve davranışında yarattığı ve etkisi kesin olarak yarının yeni mücadelelerine kalacak olan değişimleri görmezlikten gelirken, ikincisi devrimi şekilsiz ve kendiliğinden bir yığın patlamasına indirgemekte, devrimci sürecin öznel yönünü tümüyle gözden kaçırmaktadır.

Tunus-Mısır olayları ilkin, onyılların baskı, sömürü ve emperyalizme uşaklık politikalarının en durgun görünen toplumlarda bile ne denli muazzam bir sosyal-siyasal patlayıcı madde birikimi yarattığını, bunun en beklenmedik olaylarla nasıl alev alabildiğini ve emekçilerin muazzam yığınını haftalarca yatışmayan bir öfke ve mücadele kararlılığı ile sokağa dökebildiğini göstermiştir. Aynı olaylar ikinci olarak, ezeni ve ezileni kapsayan genelleşmiş bir ulusal bunalıma ve normal zamanlarda tümüyle atalet içinde olan milyonlarca emekçideki geniş çaplı hareketlenmeye rağmen, eğer toplumun emekçilere önderlik etmek yeteneğine sahip sınıfı gerekli devrimci insiyatifi ortaya koyamıyorsa ve devrimci parti çok yönlü çabalarıyla bunu kolaylaştıran, güçlendiren ve yönlendiren bir konumda değilse, olayların devrime doğru büyüyemediğini ortaya koymuştur.

Bu iki sonuç bir arada, bir yandan en durgun görünen toplumlarda bile devrimin büyük potansiyel olanaklarını, fakat öte yandan ise devrimci sınıf ile devrimci partinin hazırlığının olayların seyrindeki belirleyici önemini göstermektedir. Devrimler tarihi devrimci durumların ancak devrimci sınıf hazırsa devrime dönüşebildiğine ve devrimin ise ancak devrimci sınıfa önderlik edebilen devrimci partiler tarafından zafere taşınabildiğine tanıklık etmektedir.

2009 yılında toplanan TKİP III. Kongresi'nin yükselttiği **"Parti, sınıf, devrim!"** stratejik şiarının anlamı ve önemi buradadır. Bu şiar devrimci parti ile devrimci sınıfın devrimci organik birliğini

vurgulamakta, bunu da devrimin kendisine ve elbette ki zaferine bağlamaktadır. Böylece hem bugünün en temel, en öncelikli görevine, yani devrimci parti ile sınıfın devrimci birliğine, hem de bunun devrimin ve zaferinin biricik gerçek güvencesi olacağı olgusuna bir arada işaret etmektedir. Bugünün dünyasında devrimci partinin toplumun gerçekten devrimci biricik sınıfıyla devrimci organik birliği, toplumsal çatışmayı devrime doğru büyütmenin ve devrimin zaferini hazırlamanın zorunlu koşuludur. Devrim için devrimci sınıfın hazırlığı ve inisiyatifi, devrimin zaferi içinse öncü devrimci parti, olmazsa olmaz koşullardır.

Bütün bunlardan günümüz dünyasında her gerçek devrimci partiyi bekleyen en temel, en dolaysız, en öncelikli görev de kendiliğinden çıkmaktadır: Kendi toplumunun işçi sınıfını devrime hazırlamak, kendi devrimci hazırlığının esas kapsamını bununla anlamlandırmak, aynı anlama gelmek üzere, parti ile sınıfın devrimci birliğini hergünkü mücadele içinde geliştirip güçlendirerek geleceğe taşımak. Bu aynı zamanda bugünkü koşullarda proleter dünya devrimi sürecine en büyük, en anlamlı katkı, dolayısıyla proletarya enternasyonalizminin de en temel gereklerindendir.

Dünya olayları ve devrimin sorunları

TKİP IV. Kongresi, günümüz dünyasındaki gelişmeler kapsamında, devrimci siyasal mücadele açısından özel bir önem taşıyan aşağıdaki hususlara ayrıca dikkat çeker:

- Günümüz dünyasında yaygın ve zengin bir sosyal mücadeleler tablosu ile yüzyüzeyiz. Tunus ve Mısır'dan Yunanistan'a ve İspanya'ya, İngiltere ve ABD'den Hindistan'a ve Çin'e kadar, alabildiğine geniş bir alanda seyrediyor toplumsal olaylar, sınıf mücadeleleri, geniş çaplı sınıf ve kitle hareketleri. Bu sosyal mücadeleleri, yeni biçim ve yöntemler de içeren bu kitle hareketlerini büyük bir dikkatle izlemek ve onları sistemli biçimde Türkiyeli emekçilerin gündemine taşımak özel bir öneme sahiptir. Olayların gerisindeki dinamikleri, bunların gelişim seyrini, ortaya çıkardığı yeni deneyimleri, yeni mücadele ve örgüt biçimlerini, öte yandan burjuva gericiliğinin bunları karşılama tarzını, bloke etme, saptırma ve denetim altına alma yol ve yöntemlerini izlemek, anlamak, bundan sonuçlar çıkarmak, her devrimci partinin güncel görevidir ve geleceğe hazırlığının bir parçasıdır.

- Son yılların toplumsal mücadeleleri bir yandan adeta zincirleme olarak ülkeden ülkeye yayılma eğilimi gösterirken, öte yandan farklı bölge ya da ülkelerdeki bu mücadeleler arasındaki politik ve duygusal etkileşim dikkati çekmektedir. Tunus'ta başlayan bir halk isyanı bir anda tüm Arap dünyasına şu veya bu düzeyde yayılabilmektedir. Mısır'daki geniş çaplı kitle hareketinin moral etkisi ABD'nin eyaletleri ya da İspanya'daki kitle mücadeleleri üzerinden yankılanabilmektedir. New York'ta ortaya çıkan "Wall Street'i işgal et!" eylemleri bir dizi başka ülkeye yayılabilmektedir. Henüz büyük ölçüde kendiliğinden ortaya çıkan bu enternasyonalist etkileşim, yakınlaşma ve dayanışma eğilimlerinden geleceğin devrim mücadeleleri için çıkarılması gereken sonuçlar üzerinde önemle durulmalıdır. Emekçiler aynı cephede bulunduklarını, ulusal ve uluslararası düzeyde ortak düşmana karşı savaştıklarını, henüz dar sınırlar içinde de olsa eylemli biçimde ortaya koyabiliyorlar. Bu olgu, bu mücadelelerin devrimci bir önderliğe, dolayısıyla programa ve yöne kavuştukları bir durumda, devrimci enternasyonalizme kazandıracakları muazzam güç konusunda şimdiden bir fikir vermektedir.

- Gerek sistemin bütünsel bir bunalım içinde debelenmesi, gerekse bunun yolaçtığı toplumsal çalkantılar, geniş çaplı kitle hareketleri ile halk isyanlarına varan mücadeleler, doğal olarak dünya ölçüsünde devrimci akımlara güç ve moral vermektedir.

Fakat büyük bölümüyle geride kalmış bir dönemin ürünü bu akımların gerçek manada kendilerini bulabilmeleri ve yeni tarihsel döneminin gerektirdiği devrimci önderlik ihtiyacına yanıt verebilmeleri, ancak köklü bir biçimde yenilenebilmeleri ile olanaklıdır. Bunun bir yanı 20. yüzyılın büyük bir bölümüne damgasını vurmuş her türden ideolojik bozulmanın etkilerinden köklü biçimde arınmak, öteki yanı ise aynı yüzyılın zengin deneyimler içeren bütün bir devrimci sürecinden en iyi biçimde öğrenmek ve bunu toplumsal gelişmenin ortaya çıkardığı yeni sorunlara bilimsel devrimci yanıtlar üretmekle birleştirmektir.

- Batılı emperyalist ittifakın yeni NATO konsepti, bu emperyalist savaş makinesinin artık yalnızca emperyalistler arası rekabet ya da emperyalist yayılma ve nüfuz mücadelelerinde değil, yanısıra da sosyal mücadelelerin önünü almada da kullanılacağını açıklıkla göstermektedir. Bu nedenle NATO sorunu, güncel devrimci siyasal mücadeleyi olduğu kadar devrimin gelecekteki akibetini de en dolaysız bir biçimde ilgilendirmektedir. Türkiye'nin bir NATO ülkesi ve üssü olduğu da düşünülürse, bunun biz Türkiyeli devrimciler için apayrı bir anlamı ve önemi vardır. NATO sorunu dolaysız bir biçimde Türkiye devriminin stratejik bir sorunudur. Bu olgu, işçi ve emekçilerin devrimci bilincini ve eylemini geliştirmeye yönelik gündelik politik çalışmada, bu emperyalist savaş aygıtına ilişkin gerçeklerin de sistemli biçimde kitlelere taşınmasının özel önemini göstermektedir. NATO'nun icraatları düzenli biçimde teşhir edilmeli, sosyal mücadeleler ve geleceğin devrimleri karşısında nasıl bir rol oynayacağı döne döne ortaya konulmalı, sıradan emekçinin bilincinde bu konuda devrimci bir açıklık yaratılmalıdır.

- Günümüzde Avrupa'da neofaşist akımların, islam dünyasında ise gerici dinci akımların öne çıkması ve önemli bir toplumsal destek kazanması olgusu dikkat çekicidir. Bu olgu, toplumsal-siyasal bunalım ile onun günden güne büyüttüğü toplumsal-siyasal hoşnutsuzluğun dolaysız bir yansımasıdır. 20. yüzyılın tarihsel deneyimlerinin de gösterdiği gibi, devrimci partinin ve sınıfın hazırlıksız olduğu her durumda, toplumsal bunalımın hoşnutsuzluğa ve yeni arayışlara ittiği kitlelerin bu türden sahte muhalif gerici düzen akımlarının tuzağına düşmesi her zaman ihtimal dahilindedir ve bu devrim için en büyük tehlikelerden biridir.

Dünya olaylarının düğüm noktası

Türkiye'yi çevreleyen bölgeler içinde özellikle Ortadoğu bir dizi açıdan özel bir önem taşımaktadır. İlkin bu bölge, konumu ve barındırdığı stratejik kaynaklardan dolayı halen dünya olaylarının ağırlık merkezidir; değişik türden çatışmaların, emperyalist nüfuz mücadelelerinin, özellikle de emperyalist müdahale ve savaşların ana sahnesidir. İkinci olarak, bölgedeki bir dizi ülke halen siyasal istikrarsızlık, toplumsal hareketlilik ve iç çatışma içindedir. Üçüncü olarak, Türk burjuvazisi ve devleti, tarihsel davranış çizgisini sürdürerek, halen bu bölgede emperyalizmin taşeronu ve vurucu gücü olarak hareket etmektedir. Dördüncü olarak, bölgedeki gelişmelerin toplam tablosu Kürt sorununu bölge genelinde önplana çıkarmakta, Kürt hareketlerine önemli bir güç ve etkin bir konum kazandırmaktadır.

Ortadoğu'ya uluslararası düzeyde özel bir önem kazandıran bütün bu faktörler, Türkiye'nin dış politikası kadar iç politikasını da en dolaysız bir biçimde etkilemekte, dolayısıyla biz Türkiyeli devrimciler için ayrı bir önem taşımaktadır. TKİP IV. Kongresi bu kapsamda aşağıdaki hususlara ayrıca dikkat çeker:

- Geniş biçimiyle Ortadoğu, gittikçe kızışan emperyalist nüfuz mücadelelerinin halen de esas alanı durumundadır. Libya'ya emperyalist müdahalenin ardından aynı şeyin bu kez Suriye üzerinden daha dolaylı bir biçimde yapılması, bu arada İran'a yönelik

olarak ağırlaştırılan kuşatma ve savaş tehditleri, bunun yeni göstergeleridir. Türk devleti bütün bu olaylarda emperyalizmin safında ve tam hizmetindedir. Halen Türkiye toprakları Ortadoğu halklarına yönelik bu emperyalist saldırı ve savaşların ana üssüdür.

- Kıyasıya bir emperyalist nüfuz mücadeleleri alanı olan Ortadoğu, Libya savaşının da gösterdiği gibi, artık NATO için dolaysız bir müdahale ve savaş alanıdır. Bunun halen Suriye üzerinden yapılamaması, daha doğrusu ancak dolaylı biçimler içinde yapılabilmesi, emperyalist dünyadaki güç dengelerinin bir sonucudur. Rusya ve Çin'in tutumları böylesi bir müdahaleyi şimdilik gemlemekte, böylece aynı zamanda sistemdeki emperyalist hegemonya bunalımının da yeni bir göstergesi olmaktadır.

- Ortadoğu'nun bir dizi ülkesindeki yozlaşmış rejimlerin işleri artık eskisi gibi götüremeyecekleri açığa çıkmıştır. Tunus, Mısır ve Yemen gibi ülkelerde bu, geniş çaplı kitle hareketlerinin basıncı altında, herbiri birkaç onyıldır başta bulunan diktatörlerin harcanmasıyla ve böylece olayların şimdilik denetim altına alınmasıyla sonuçlandı. Libya ve Suriye gibi ülkelerde ise rejime karşı hoşnutsuzluk emperyalist odaklar tarafından kolayca saptırıldı ve gerici iç savaşlara yönlendirildi. Böylece sonuçta açık ya da dolaylı biçimde emperyalist müdahalelerin dayanağı haline getirildi. Libya'da doğrudan emperyalist yıkım savaşı biçimini alan bu müdahale, halen Suriye'de daha dolaylı biçimler içinde sürdürülmektedir.

- Arap dünyasındaki büyük toplumsal kaynaşmalar, devrimci parti ve sınıfın hazırlıksız olduğu, böylece olayların seyrinde etkin bir rol oynayamadığı durumlarda, emperyalistlerin ve işbirlikçi sınıfların özellikle islami akımları kullanarak düzeni nasıl ayakta tutabildiklerine tanıklık etti. Tunus ve Mısır'daki büyük toplumsal patlamalar büyük ölçüde gerici dinci akımlar eliyle kontrol altına alındı. Böylece emperyalistler ve işbirlikçi egemen sınıflar, üstelik demokrasiye geçiş aldatmacasıyla ve parlamenter biçimler içinde, düzenlerini yeni biçimler içinde restore etmek olanağı buldular. Libya'da gerici dinci akımlar emperyalizmin vurucu gücü olarak hareket ettiler ve halen Suriye'de de böyle hareket etmektedirler.

- Olayların toplam tablosu bölgedeki dinci akımların ana gövdesinin emperyalizmin denetiminde ve hizmetinde olduğunu ortaya koymaktadır. Aynı olguyu AKP iktidarı bünyesinde geniş bir koalisyon oluşturan ve tümüyle emperyalizmin hizmetinde hareket eden Türkiye'nin gerici dinci akımları üzerinden görmekteyiz.

Emperyalizmin bölgesel taşeronu

Türkiye halihazırda kendisini çevreleyen bütün bir bölgede, fakat özellikle de Ortadoğu'da, emperyalizmin taşeronu ve vurucu gücü konumundadır. Bu, gerçekte Türk burjuvazisinin ve devletinin II. Emperyalist Dünya Savaşı sonrasına damgasını vuran tarihsel davranış çizgisidir. Bununla birlikte AKP çatısı altında birleşmiş dinsel gericilik koalisyonu döneminde en ölçüsüz, en pervasız, en saldırgan halini almıştır. Kuşkusuz temelde bu, bugünkü dünya koşullarının, bunun Ortadoğu'ya yansımasının bir sonucudur. Sistem krizi emperyalist nüfuz mücadelelerini yeni bir düzeyde şiddetlendirmekte, bunun esas alanını da halen geniş biçimiyle Ortadoğu oluşturmaktadır. Bu da beraberinde işbirlikçi Türk burjuvazisinin ve devletinin emperyalizmin hizmetinde yeni roller üstlenmesini getirmektedir. Fakat yine de, bütün bir cumhuriyet tarihinin gördüğü en işbirlikçi iktidar olan bugünkü AKP iktidarı bu ihtiyaca yanıt verirken, işi aşırı pervasızlığa, kraldan çok kralcılığa vardırabilmektedir. Libya'nın ardından Suriye krizi de açıkça göstermektedir ki, o emperyalizm hesabına her türlü maceraya atılmaya fazlasıyla hevesli ve hazırdır. Bir bakıma da buna mecburdur; zira bugünün Türkiye'sinde elde ettiği konum,

emperyalizmin, özellikle de Amerikan emperyalizminin desteğine sıkı sıkıya bağlıdır.

AKP iktidarı bununla da kalmamakta, yine emperyalist plan ve politikaların bir gereği olarak bölge düzeyinde mezhepçiliği kışkırtmakta, "Sünni ekseni" yaratma çabalarıyla bölge halklarına karşı ağır suçlar işlemektedir. Bölgedeki dinci akımların ana gövdesinin emperyalizmin denetimine ve hizmetine bu denli kolay biçimde girmesinde de AKP iktidarının yoğun çabalarının büyük bir katkısı vardır. Emperyalizmin "ılımlı islam" projesinin dolaysız bir ürünü olan AKP, kendi işbirlikçi modelini tüm bölgede "model ülke" Türkiye aldatmacasıyla yaygınlaştırmak gayretindedir. Halen Mısır, Tunus, Fas gibi ülkelerde AKP'yi model alan partiler işbaşındadır.

Türk burjuvazisi ve devletinin emperyalizmin hizmetinde bölge haklarına karşı işlediği tüm bu suçların karşısına dikilmek, bölge halklarıyla tam bir dayanışma içinde olmak, bölgenin tüm ilerici-devrimci güçleriyle yakın ilişkiler kurmak ve enternasyonal dayanışma içinde hareket etmek, Türkiyeli devrimcilerin temel önemde bir görevidir. Bu ilişkileri ve dayanışmayı günden güne büyütmek, bölge halklarına karşı zorunlu bir görev olduğu kadar Türkiye'deki devrimci süreçler bakımından da özel bir önem taşımaktadır. Zira Türkiye devriminin gelecekteki kaderi bölge halklarıyla ilişkilere de sıkı sıkıya bağlıdır.

Türk burjuvazisi ve devleti emperyalizmin hizmetinde bölge halklarına karşı sistemli bir biçimde suç işlerken, yanısıra bölgesel düzeyde siyasal ve ekonomik çıkar peşinde koşarken, halklar arası tarihsel ve kültürel bağlardan, bunlardan kaynaklanan duygusal yakınlıktan da en rezil bir biçimde yararlanmaya çalışmaktadır. Bunun karşısında, açık bir olgu olan halklar arası bu bağları ve duygusal yakınlığı devrimci amaçlar doğrultusunda en iyi biçimde değerlendirmek de, aynı şekilde devrimci partinin temel görevlerinden biridir.

Uluslararasılaşan Kürt sorunu

Emperyalist müdahalelerin yanısıra toplumsal çalkantılarla yerleşik statükosu son yıllarda hepten altüst olan Ortadoğu'da Kürt sorunu gitgide önplana çıkmakta, Kürt hareketleri olayların akışında etkin bir konum kazanmakta, Kürt halkı gittikçe çoğalan kazanımlar elde etmektedir. Güney Kürdistan'da fiili Kürt devleti, Batı Kürdistan'da fiili özerklik ve Kuzey Kürdistan'da Türk devletini günden güne daha çok zorlayan kapsamlı mücadele, bir arada bunun ifadesidir.

AKP iktidarının emperyalizmin dümen suyunda İran'a cephe alması, Suriye'deki gerici iç savaşta aktif taraf olması ve bu arada "Sünni ekseni" yaratmak gayreti içinde Irak'ın iç işlerine karışması, Kürdistan'ı aralarında bölüşmüş bu dört devletin Kürt halkına karşı gerici tarihsel ittifakının zaafa uğramasına yolaçmış, bu ise Kürt halkının özgürlük ve eşitlik mücadelesi için daha uygun koşullar yaratmıştır.

Bu gelişmelerin toplamı Kürdistan'ın farklı parçaları arasındaki sınırları önemli ölçüde yıkmış, onlar arasındaki etkileşim büyük bir güç kazanmıştır. TKİP bu gelişmeyi Kürt halkının kendi istem ve eğilimleri yönünden tümüyle meşru görmekte, geleceğin toplumsal devrimi için de ayrıca önemsemektedir. Geleceğin toplumsal devrimi Türkiye'yi çevreleyen tüm bölgelerde kaçınılmaz sarsıntılara gebedir. Dört ayrı devlet arasında bölünmüş fakat farklı parçalar arasında yoğun bir ilişki ve etkileşim içindeki bir Kürdistan olgusu bunu ayrıca kolaylaştıracaktır.

Bütün kazanımlarına ve çoğalan avantajlarınaa rağmen bölgenin toplamında Kürt sorununun akibeti henüz belirsizliğini korumaktadır. Bunun gerisinde bölgenin yeni altüst oluşlara gebe olması gerçeği ile birlikte bölge gericiliğinin halihazırdaki gücü vardır. Belirsizliklerle dolu bu istikrarsızlık ortamında Kürt halkı kendi gücüne dayandığı ve bölge halklarıyla devrimci kader birliği

çizgisinden kopmadığı ölçüde süreçten en iyi kazanımlarla çıkmayı başarabilecektir. Emperyalizmin bölgeyi kendi çıkarlarına göre yeniden şekillendirme çabalarından yarar umduğu ve daha da kötüsü buna alet olduğu ölçüde ise bölge halklarıyla birlikte bunun acısını çekmek akibetiyle yüzyüze kalacaktır.

Halıhazırdaki Kürt ulusal hareketlerinin devrimci bir konum ve kimlikten yoksun olmaları Kürt özgürlük mücadelesinin en büyük sorunudur. Yine de mevcut Kürt hareketleri arasında konum ve kimlik bakımından temel önemde farklılıklar vardır. Güney Kürdistan'ın Kürt partileri tümüyle emperyalizmin hizmetinde hareket ediyorlarken, Türkiye, Suriye ve İran'daki Kürt partileri, kuşkusuz büyük ölçüde PKK sayesinde, cepheden mücadeleye konu etmeseler bile emperyalizme karşı mesafeli durmakta, emperyalist planlara alet olmayı reddetmekte, tersine bölge halklarıyla yakınlığa ve dayanışmaya önem vermektedirler.

TKİP Kürt halkının Kürdistan'ın tüm parçalarında elde ettiği ulusal demokratik tüm kazanımları desteklemekte, bunları gaspetmeye ya da sınırlamaya yönelik tüm girişimlere karşı kayıtsız şartsız Kürt halkının yanında yer almaktadır.

Çürüyen düzen, tükenen cumhuriyet...

AKP, '9●'lı yıllarla birlikte oluşmuş yeni dünya koşullarında, emperyalizmin ve işbirlikçi büyük burjuvazinin çıkar, tercih ve ihtiyaçlarına tam uyum gösteren, bunun gerektirdiği her açılıma hazır parti oldu. Böylece de onların etkin desteğini kazandı. Rejim krizi olarak kendini gösteren düzen içi çatışmada bu denli kolay üstünlük sağlamasının gerisinde bu gerçek var. Bu çatışma sürecinde ordu ve bürokrasiden tasfiye edilenler, bu yeni tercih ve ihtiyaçlara uyumda zorlanan, dolayısıyla sorun çıkaranlar oldular. Değişen koşullar karşısında soruna dönüşenler, durum öyle gerektirdiği için harcanıp bir yana atıldılar. Sermaye devleti kendini kurumsal yapı ve politikalar yönünden yeni koşulların ortaya çıkardığı yeni ihtiyaçlara uyarladı, bunun icracısı olmak ise AKP'ye düştü. Kitlelere askeri vesayetin aşılması ve demokrasinin gelişmesi olarak sunulan aldatmacanın gerçek anlamı ve kapsamı bundan ibarettir.

AKP, başta ABD olmak üzere batılı emperyalist devletler ittifakı ile tüm kesimleriyle işbirlikçi büyük burjuvaziye kusursuz hizmetinin karşılığını devlet iktidarında önemli mevziler ele geçirerek aldı. Bu da ona kendi ideolojisini, tercihlerini ve değerlerini topluma dayatmak olanağı sağladı. Emperyalist efendiler ile büyük burjuvazinin bazı kesimleri buradaki ölçüsüzlüklerden kısmen rahatsız olsalar bile, işin esasında bir sorun görmemektedirler ve dolayısıyla bu onların AKP'ye desteğini halen etkilememektedir.

Halihazırda AKP, başta ABD olmak üzere tüm batılı emperyalist odaklarla birlikte işbirlikçi büyük burjuvazinin tüm kesimlerinin de tam desteğine sahiptir. Çünkü o bugünkü koşullarda emperyalizmin ve işbirlikçi büyük burjuvazinin ihtiyaçlarına en uygun düşen iktidar olduğunu tüm icraatlarıyla kanıtlamıştır. Düzen egemenlerinin düzen muhalefetine bugün için biçtikleri rol, AKP'yi dengelemekten, aşırılıklarını dizginlemekten ve bu arada ihtiyaçlara uygun düşen icraatlarında ise açık ya da örtülü biçimde desteklemekten ibarettir. Nitekim AKP iktidarıyla birlikte yaratılan yeni koşullara ve gündeme getirilen yeni politikalara uyumda zorlanmayan düzen muhalefeti de daha çok bu sınırlar içinde hareket etmektedir. "Yeni CHP" ile birlikte meydana gelen değişim bu ihtiyaca yanıt vermektedir. Şovenist çığırtkanlık dışında bir politikası ve işlevi kalmamış faşist MHP ise, bir dizi konudaki tutum ve davranışlarının açıkça gösterdiği gibi, gerçekte AKP'nin muhalefetteki bir uzantısıdır.

Burjuvazi 192●'ler Türkiye'sinde cumhuriyet biçimi içinde iktidar olurken dinin toplum yaşamındaki etkisini sınırlamış,

cemaatleri ve tarikatları yasaklamış, "aklı hür" kuşaklar yetiştirmek iddiasında olmuş, "en hakiki mürşit ilimdir" söylemini sloganlaştırmıştı. Bugünse cemaatlere ve tarikatlara dayanan, dini toplum yaşamının tüm alanlarına ve başta eğitim olmak üzere kamu yaşamına dayatan, "dindar gençlik" yetiştirmekten sözeden ve Diyanet'i fetva kurumu haline getiren bir gericilik odağının arkasında durmaktadır. Bu, burjuva cumhuriyetinin evrimi içinde bugün vardığı yerdir, gerçekteyse resmi tükenişidir. Bu, egemen sınıf olarak burjuvazinin siyasal ve moral iflasıdır. Onun tüm kaygısı sömürü ve soygun koşullarının ne pahasına olursa olsun güvenceye alınmasıdır. Bunun ötesinde hiçbir değer artık onu ilgilendirmemektedir, kendi cumhuriyetinin kuruluş değerleri başta olmak üzere.

Cumhuriyet tarihi bütünlüğü içinde irdelendiğinde, kapitalist gelişmenin değişen koşulları içinde ortaya çıkan yeni ihtiyaçlara bağlı olarak düzenli ve mantıklı bir evrim yaşadığı görülür. 192**0**'lerde dini toplum yaşamı içinde sınırlayarak işe başlayan cumhuriyet kurucusu CHP, 194**0**'ların değişen dünya ve Türkiye koşullarında onun etki alanını bizzat kendisi yeniden genişletme yoluna gitti. Onun bıraktığı yerden aynı işi 195**0**'lerde bu kez DP yeni bir düzeyde devam ettirdi. 196**0**'lardaki büyük sosyal uyanış ve bunun sola hızla güç kazandırmasının ardından ise, din ve dinsel gericilik burjuvazinin elinde artık devrime karşı bir dalga kıran olarak iş görmeye başladı. Bu çok bilinçli bir politikaydı ve aklı verense böyle durumlarda hep olduğu gibi emperyalist merkezlerdi.

'**7**0'li yıllardaki devrimci yükselişin saldığı büyük korkunun ardından ise, başta ABD olmak üzere batılı emperyalist ittifak ile başta TÜSİAD olmak üzere tüm kesimleriyle işbirlikçi büyük burjuvazinin tezgahladığı 12 Eylül askeri faşist darbesi, dinin ve dinsel gericiliğin önünü her cephede açtı. Bugünkü koşullarda cisimleşmiş ifadesini AKP şahsında bulan "Türk-islam sentezi" devletin resmi ideolojisi haline getirildi ve tüm topluma dayatıldı. Aynı politika '9**0**'lı yıllarda oluşan yeni dünya koşulları içinde bu kez "ılımlı islam" projesi halini aldı, yine emperyalist merkezlerde planlanarak. Sonuç olarak, toplamı içinde bugünkü dinci gerici iktidar, 12 Eylül faşist darbesiyle yaratılan yeni toplumsal, siyasal ve kültürel koşulların, aynı anlama gelmek üzere emperyalizmin ve işbirlikçi büyük burjuvazinin izlediği politikaların en dolaysız bir ürünü oldu.

Tam da bundan dolayı AKP'ye karşı mücadele emperyalizme ve işbirlikçi burjuvaziye karşı mücadeleden ayrılamaz. AKP bir sermaye kliğinin değil fakat tüm kesimleriyle büyük burjuvazinin dolaysız çıkarlarının bugünkü temsilcisidir. Bazı sermaye kliklerinin onun iktidarından daha fazla yararlanmaları bu genel gerçeği değiştirmemektedir ve tüm sermaye kesimlerinin ona tam desteği bunun böyle olduğunu ayrıca göstermektedir. AKP'nin yaratmakta olduğu siyasal düzen, evrimi içinde burjuva cumhuriyetinin bugün vardığı yerdir. Bundan dolayıdır ki, AKP'ye karşı mücadeleyi cumhuriyeti savunmak mücadelesi olarak ele almak, tükendiği ve dolayısıyla aşılmayı beklediği bir aşamada onu yeniden diriltmeye çalışmak, gerici bir ütopyadır. Çürüme süreci içinde tükenen burjuva cumhuriyetinin gerçek alternatifi sosyalist işçi-emekçi cumhuriyetidir. Olduğu kadarıyla burjuva cumhuriyetinin kuruluşu sürecinden gelen kazanımları yaşatmanın ve geleceğe taşımanın da bundan başka bir yolu yoktur.

Tükenen bir cumhuriyetten sözümona bir "demokratik cumhuriyet" çıkarmak peşinde koşmak da aynı ölçüde hayalci ve dolayısıyla gerici bir ütopya ile oyalanmaktır. Bu beklenti dünya olaylarının genel seyrine, girmiş bulunduğumuz tarihsel dönemin genel eğilimlerine, bunun bulunduğumuz bölgeye yansımalarına da aykırıdır. Kendi geçmişinden gelen ilerici değerlerden bile kopan, toplum yaşamının tüm alanlarını ortaçağ artığı bir ideoloji ve kültüre göre yeniden şekillendirmeye çalışan, iç politikada polis rejimini kurumlaştıran ve

dış politikada militarizmi ve saldırganlığı bir politika haline getiren bugünkü cumhuriyet, demokratikleşmeyi değil fakat yıkılmayı, yerini sosyalist bir cumhuriyete bırakmak üzere köklü bir biçimde aşılmayı beklemektedir.

Bugünün Türkiye'sinde mevcut gerici dengeleri altüst edebilecek biricik toplumsal güç işçi sınıfıdır. Gericilik atmosferini dağıtmak, kent ve kır yoksullarının hoşnutsuzluğunu düzen karşıtı bir mecraya taşımak, böylece devrimci süreci ilerletmek, devrim davasını büyütmek ancak bu sınıfa dayanmakla olanaklıdır. Kürt sorununu bugünkü kısır döngüden kurtarmak, ulusal özgürlük ve eşitlik mücadelesini devrimi büyütmenin bir olanağına çevirmek de ancak işçi sınıfı hareketinin devrimcileşmesiyle, toplumda etkin bir güç olarak öne çıkmasıyla olanaklıdır. Bu kuşkusuz kolay değildir; ama başka bir yol, başka bir çıkış, başka bir çözüm yoktur. "Ulusal cumhuriyet" ya da "demokratik cumhuriyet" projeleri, toplumsal temelden yoksun, devrimin potansiyellerini düzenin çatlakları içinde eritmekten başka bir sonuç vermeyecek olan gerici ütopyalardır.

AKP, kesintisiz on yıldır emperyalizmin ve işbirlikçi büyük burjuvazinin tam desteğine sahiptir. Fakat bu AKP'nin onlar için vazgeçilmez olduğu, bu desteğin bu biçimiyle hep de süreceği anlamına gelmemektedir. AKP'ye düzen egemenlerinin on yıllık desteğini sağlayan yalnızca onun yeni ihtiyaçlara yanıt verebilen konum ve tutumu değil, fakat aynı zamanda geniş bir seçmen desteğini elde etmek ve tutabilmek yeteneği olmuştur. Fakat bir dizi etken üzerinden çoğalan işaretler, bu dönemin sonuna yaklaşıldığını göstermektedir. AKP iktidarı halihazırda iç ve dış politika cephesinde kendisini hızlı bir yıpranma süreci içine sokacak geniş bir sorunlar yelpazesi ile yüzyüzedir. Tam da böyle bir dönemde AKP ile düzen ilişkisini doğru bir biçimde ele almak ve AKP iktidarına karşı mücadeleyi düzenin aşılması devrimci perspektifine bağlamak daha da hayati bir önem kazanmıştır.

Kısır döngü içinde çözümsüzlük

Kürt sorunu Türkiye'nin temel gündemlerinden biri olmayı sürdürüyor. Çatışmalı durumun yeniden tırmanması bir yandan devletin Kürt açılımının iflasını, öte yandan sorunun kısır bir döngü içindeki çözümsüzlüğünü göstermektedir.

Devletin Kürt açılımı bir ihtiyaçtan doğmuştu. Emperyalizmin ve işbirlikçi burjuvazinin yeni bölge politikaları, içerde bu sorunun yatıştırılmasını ve denetim altına alınmasını gerektiriyordu. Bölge düzeyinde Kürtleri emperyalizmin ve gericiliğin saflarında mevzilendirmek de bununla olanaklıydı. Sözde Kürt açılımı, bunun sınırlı bazı tavizlerle başarılabileceği inancına ve bu arada silahlı biçimiyle Kürt hareketinin şu veya bu biçimde tasfiye edileceği hesabına dayanıyordu.

Üç yıllık bilanço ve bugün gelinen yer, bu inancın boşluğunu ve bu hesabın dayanaktan yoksunluğunu tüm açıklığı ile ortaya koymuştur. Kürt sorunu yatıştırılmak bir yana daha da uyarılmış, çözümünü daha şiddetli bir biçimde duyuran ve dayatan bir hal almıştır. Silahlı biçimiyle Kürt hareketi tasfiye edilmek bir yana, politik, askeri ve moral bakımdan daha da gelişmiş ve güçlenmiştir. Daha da önemlisi, Türk devletinin de özel katkılarıyla bölgede yaratılan yeni koşulların ardından daha geniş imkanlara ve manevra alanına kavuşmuştur.

Yine de ufukta herhangi bir çözüm olanağı görünmemektedir. Halihazırda sorun uzun yılları bulan kısır döngüyü sürdürmektedir. Bunun sermaye düzeni yönünden nedeni bellidir. AKP iktidarı şahsında sermaye devleti, Kürtlerin bir ulus olarak varlığını, dolayısıyla bundan doğan meşru ulusal haklarını red ve inkar çizgisini sürdürmektedir. Ulusal sorunda gerçek özgürlük ve tam eşitlik, sermaye düzeninin bütün bir doğasına aykırıdır. Bunu anlayamamak ya da anlamazlıktan gelmek ise, kısır döngünün Kürt hareketine ilişkin yönünü ortaya koymaktadır.

Partimiz Kürt hareketinin bu alandaki

tutarsızlığını, devletin Kürt açılımına ilişkin değerlendirmelerinde açık bir biçimde ortaya koymuştur: "Kürt hareketi devrime dayalı programını çoktan bir yana bırakmıştır. Düzenle barışmaya ve bütünleşmeye dayalı bir strateji izlemektedir ve yürüttüğü mücadelenin bunun önünü açacağına inanmaktadır. Ama tutarsızlığı, bir yandan düzenle barışma çizgisi izlerken, öte yandan gerçekte ancak o aynı düzenin aşılması ile elde edilebilecek bir ulusal istemler bütünüyle hareket etmesindedir. Bu halen Kürt hareketinin akıl almaz çelişkisidir. Devrimle elde edilebilir olanı kurulu düzenle pazarlıkların ürünü anayasal reformlarla elde edebileceğini sanmak, ham hayallerle oyalanmaktır. Kürt hareketi tutarlı olmak istiyorsa iki şeyden birini seçmek zorundadır. Ya ulusal eşitliğe dayalı siyasal istemlerden vazgeçmeli, ya da bunun gerici burjuva düzeni ile pazarlıklarla, dolayısıyla anayasal reformlarla elde edilebileceği hayalinden. İkisinden de vazgeçmemek, bir çıkmaza saplanıp kalmakla aynı anlama gelmektedir." *(**Devletin Kürt Açılımı, Ekim**, Ekim 2009)*

Sorunun ağır açmazını oluşturan ve dolayısıyla çözümsüzlüğü süreklileştiren durum, halen de budur. Kürt ulusal hareketi yönünden sorun temelde stratejik çizgi sorunudur, çözüme götürecek bir stratejiden yoksunluktur. İzlenen stratejik çizgi ile bu elde edilmek istenen hedefler arasındaki yapısal uyumsuzluktur. Kürt hareketi ya mevcut stratejisini değiştirmek ya da ulaşmak istediği stratejik hedeflerin kapsamını değiştirmek ikilemi ile yüzyüzedir.

Kürt ulusal hareketinin mevcut stratejisine tam destek veren, onun demokratik cumhuriyet programına eklemlenen ve bu çizgi üzerinden Halkların Demokratik Kongresi (HDK) çatısı altında birleşen kuyrukçu sol gruplar yelpazesi, böylece devrimle her türden bağı kestiklerini de tartışmasız biçimde ortaya koymuş oluyorlar. Zira bu stratejide ve bu programda devrimci olan hiçbir şey yoktur. Bu, düzen içi bir anayasal reform programıdır. Kurulu düzeni kendi temelleri üzerinde demokratikleştirme programıdır, "192●'lerde kurulmuş cumhuriyeti demokratikleştirmek" hedefi bu anlama gelmektedir. Bu program, sorunlu stratejisinden dolayı olduğu kadar girmiş bulunduğumuz yeni tarihi dönemin eğilimlerine aykırılığından dolayı da hayalcidir ve özünde gericidir.

Çürümüş ve tükenmiş bir cumhuriyeti sosyalist bir işçi-emekçi cumhuriyeti ile aşmak, günümüz Türkiye'sinde biricik gerçek devrimci programdır. Kürt halkının meşru ulusal haklarını ve mücadele içinde elde ettiği tüm kazanımları kararlılıkla savunan TKİP, her temel toplumsal-siyasal sorunu olduğu gibi Kürt sorununu da toplumsal devrim perspektifi içinde ele almakta, ulusal sorunda gerçek özgürlüğün ve tam eşitliğin ancak kurulu düzenin aşılması ile olanaklı olduğunu bir kez daha vurgulamakta, köklü ve kalıcı bir çözümün tüm milliyetlerden işçi sınıfı önderliğinde birleşik bir devrim mücadelesinden geçtiğinin altını çizmektedir.

Halkçılığın tükenişi ve reformizmin gücü

TKİP III. Kongresi toplandığı dönemin verileri üzerinden sol harekete ilişkin şu değerlendirmeyi yapmıştı: "Devrimci ve reformist kanatlarıyla geleneksel sol hareket, '9●'lı yılların ortasından itibaren sürekli bir gerileme ve çözülüş süreci içerisindedir. Bu süreç içerisinde reformist akımlar daha da sağa kayarlarken, halkçı devrimci-demokrat akımlar bir yandan örgütsel bir tasfiye, öte yandan devrimci kimlik yönünden sürekli bir erozyon yaşayageldiler.

"Bu sürecin gelinen yerde bir devrimci irade kırılmasına vardığını, devrimci hareketimizin en temel ilkesel ve ideolojik kazanımlarının adım adım terkedildiğini görüyoruz. Birbirini izleyen yeni tasfiyeci yönelimler, devrimin stratejik sorunlarına ve önceliklerine tam bir ilgisizlik, Kürt sorunundaki kuyrukçu sürüklenişler, reformist solla ilkesel ve ideolojik ayrım çizgilerinin silinmesi, ihtilalci örgüt sorunundaki ilkesel ve pratik duyarlılığın

fiilen bir yana bırakılması, bir arada bunun güncel yansımalarıdır." ***(TKİP III. Kongresi Bildirisi,*** *Kasım 2009)*

Aradan geçen üç yılın ardından bugün bu değerlendirmeye eklenecek pek az şey var. Soldaki gelişmeler bu değerlendirmenin isabetliliğini tüm açıklığı ile göstermiştir. Türkiye solunda artık genelleşmiş bulunan eğilim, devrimden ve dolayısıyla devrimci örgütten kaçıştır. Başlıca reformist sol gruplar için bu yeni değildir, onlar için bu süreç 12 Eylül yenilgisi ile başlar. Yeni olan, yakın yıllara kadar herşeye rağmen devrimcilikte ısrar edenlerin tutumundaki belirgin değişimdir. '9●'lı yılların ortalarında başlayan yeni tasfiye sürecinin ardından gelinen yerde bir dizi ara akım devrimci kimlik yönünden artık tükenmiş durumdadır. Bunlardan bazıları reformist odaklaşmalara eklemlenirken, öteki bazıları fiziken de tasfiye olmuşlardır. Bu, Türkiye devrimci hareketinin bir dönemine damgasını vuran halkçı devrimciliğin çözülüşü ve tükenişidir.

Ara akımların tasfiyesi ile birlikte solda tablo artık çok daha net bir görünüm kazanmıştır. Artık sahnede kendi konum ve kimliklerini açık ve net bir biçimde temsil eden üç temel akım vardır. Küçük-burjuva sosyalizminin reformist kanadı esas olarak TKP, ÖDP, EMEP ve Halkevleri tarafından temsil edilmektedir. Küçük-burjuva sosyalizminin devrimci kanadını kentsel tonda DHKP-C ve kırsal tonda MKP temsil etmektedir. Devrimci proletarya sosyalizminin temsilcisi ise TKİP'dir.

'9●'lı ilk yıllardan farklı olarak bugünün Türkiye'sinde birleşik bir ağırlık oluşturan bir devrimci hareket olgusundan sözedecek durumda değiliz artık. Geleneksel halkçı devrimci akımlardaki geniş çaplı çözülme ve tasfiye bu zemini ortadan kaldıralı yıllar oldu. Bu olgu reformist akımlara geniş bir alan açmakta, onların gerçekte devrimin potansiyelini oluşturan güçleri saflarına çekmelerini ve devrimci kimlik yönünden sürekli heba etmelerini kolaylaştırmaktadır.

Bu durumu gözönünde bulunduran TKİP IV. Kongresi, bir yandan reformist akıma karşı sistemli bir ideolojik mücadele ile politik teşhir görevine işaret ederken, öte yandan partinin sınıf hareketi ekseninde devrimci bir güç odağı olarak öne çıkmasının özel önemine dikkat çeker.

Parti ve yeniden inşa süreci

TKİP başından itibaren gerçek bir devrim örgütü olarak inşa edilmeye çalışıldı; devrime yürümek iddiasındaki her ciddi devrimci partide olması gerektiği gibi. Bu inşa sürecinin dünyada ve Türkiye'de bir siyasal gericilik, genel bir sosyal durgunluk dönemine denk gelmesi, sol hareketin geneline egemen tasfiyeci süreçlerin basıncı altında ilerlemesi, onu sancılı hale getirdi ve hedeflenen sonuçların elde edilmesini geciktirdi. Gelişme temposunu sınırladı, sınıfla devrimci birleşme sürecini güçleştirdi ve böylece TKİP'nin solda, giderek de toplum düzeyinde bir güç odağı olarak öne çıkmasını zora soktu. Bütün bunlar ayrıca parti bünyesinde sorun, zaaf ve zayıflıkların ortaya çıkışını kolaylaştırdı ve tersinden, bunlara müdahaleyi, bu müdahaleden beklenen sonuçların istenilen düzeyde alınmasını da güçleştirdi.

Bütün bu nesnel ve öznel güçlüklere rağmen, geleneksel solun sonu gelmez tasfiyeci süreçler içinde devrimci olan herşeyi tükettiği bir dönemde, TKİP sağlam temellere dayalı ihtilalci bir örgüt olarak şekillenmeyi başardı. Gelinen yerde TKİP'nin ihtilalci kimliği, teorik ve ilkesel temel, program ve strateji, taktik ve örgüt, direnişçi kimlik ve moral değerler yönünden sağlam biçimde güvence altına alınmıştır. Ve TKİP, tüm bunlara yıkılmaz bir proleter sınıfsal temel kazandırmak üzere yoğun ve inatçı, sabırlı ve soluklu bir çaba içerisindedir.

TKİP'nin 2●●●'li ilk yıllarla birlikte netleşen yeni tarihsel dönem değerlendirmesi, onun her alanda ve her bakımdan kendini gerçek bir devrim örgütü olarak geliştirme çabasına yeni bir düzeye çıkardı, ona yeni bir güç ve ivme kazandırdı. Buna yönelik görevler daha somut, daha canlı ve daha

coşkulu bir anlam kazandı. Bundan böyle TKİP için sorun, devrime genel bir hazırlık olmaktan çıktı, gelmekte olan yeni devrimler dönemine tüm cephelerde bilinçli bir somut hazırlık halini aldı.

TKİP III. Kongresi, partinin tarihsel dönem tespitini ele alırken, bundan çıkan devrimci siyasal ve örgütsel bakışaçısını şöyle özetledi: "Bu tespit partimizin tüm mücadele, çalışma ve örgütlenme çabasının belirleyici ana ekseni durumundadır. Partimiz tüm güncel devrimci görev ve sorumluluklarına buradan bakmakta, geleceğin büyük mücadelelerine bu bakışaçısı ile hazırlanmaktadır. Her biçimi ile burjuva gericiliğinin Türkiye toplumunu boğucu bir kuşatma altında tutması güncel olgusu geçici olmaya mahkumdur. Kapitalizmin onulmaz çelişkileri karşı konulmaz bir biçimde Türkiye işçi sınıfını ve emekçilerini bir kez daha devrimci sınıf mücadelesi alanına yöneltecektir. TKİP bu bilinçle, bundan beslenen bir devrimci güven ve iyimserlikle hareket etmekte, tüm güncel çabasını bu süreci hızlandırmaya yoğunlaştırmakta, bunu ise şaşmaz bir biçimde proletarya devrimi hedefine bağlamaktadır."

2007 yılında toplanan TKİP II. Kongresi ile başlayan dönem, partimiz için, bu tür bir hazırlıkta bir dönüm noktasını işaretlemektedir. Bu dönem içinde parti örgütü baştan aşağı yeniden biçimlendirilmiş; dünya görüşü ve ideolojik donanım sorunu, örgütsel yapı, yaşam ve işleyişe ilişkin sorunlar, çeşitli yönleriyle kadro sorunları, illegal örgüt ve legal çalışmanın sorunları, örgütsel güvenlik sorunları, politik önderliğe dayalı çalışma tarzı sorunu, inisiyatifli yerel çalışma sorunu, ve bütün bunlarla birlikte tüm kapsamıyla sınıf çalışmasının sorunları, partinin bütününde döne döne tartışılmış, sürekli bir eğitime konu edilmiş, böylece sağlanan açıklıklar temelinde partinin yeniden inşa süreci ileriye taşınmıştır.

Aradan geçen beş yıl içinde parti tüm bu sorunlarda önemli mesafeler katetmiş, partinin gelişme süreci gelip yeni bir eşiğe dayanmıştır. TKİP IV. Kongresi tüm bu sürecin genel bir bilançosunu çıkarmış, şu temel önemde sonucun altını çizmiştir: Partide tüm bu sorunlar üzerinden yaratılan bilinç açıklığı parti için en önemli bir kazanımdır. Parti artık açık bir doğrultu kazanmış, bir gelişme çizgisine oturmuştur. Bakışaçısından gelen engeller esası yönünden aşılmıştır. Bu durumda bundan sonrası öncelikle tutarlılık, dolayısıyla uygulamadaki kararlılık sorunudur.

Beş yıla sığdırılan üç parti kongresi, bir dizi Parti Okulu etkinliği ve nihayet partide kurumlaştırılan canlı devrimci iç yaşam ile elde edilen açıklıkların ardından, partinin sorunu artık temelde bir tutarlılık sorunudur. Tutarlılık, ulaşılan açıklıkları hayata geçirmedeki şaşmaz ve kesintisiz çabada, bu doğrultudaki inat ve kararlılıkta somut anlamını bulmalıdır. Bu olduğu takdirde, sorunların hiç değilse bugünkü biçimiyle geride kalması yalnızca bir zaman, demek oluyor ki sabır ve soluk işidir. Yeni parti kongresinin tüm bu sorunlar üzerine yaptığı yeni değerlendirmeler, sağladığı yeni açıklıklar, bu süreci ayrıca kolaylaştıracak ve hızlandıracaktır. TKİP IV. Kongresi yeniden inşa kapsamında bu türden sorunların ağırlıklı gündem oluşturduğu son kongredir, öyle olacaktır.

Proletarya sosyalizmi dönemi

Dünya ölçüsünde büyük sarsıntılar yaratan '89 yıkılışının hemen sonrasında, 1991 yılı başında toplanan EKİM I. Genel Konferansı, dünyada ve Türkiye'de geleneksel sol hareket için bir dönemin kapandığını ilan ediyordu:

"İçinden geçmekte olduğumuz tarihsel anın ayırdedici özelliklerinden biri de, dünyada ve Türkiye'de sol için bir dönemin kesin bir biçimde kapanıyor olmasıdır. Dünya komünizminin yaşadığı yozlaşma, ortaya revizyonist, popülist ve bu ikisinden de izler taşıyan bir tür ilkel ve dogmatik marksist akımlar çeşnisi çıkarmıştır. Gerici burjuva propagandanın 'sosyalizmin yıkılışı' olarak sunduğu şey, gerçekte uluslararası

dayanaklarıyla birlikte tüm bu ideolojik akımların yıkılışıdır. Bunun kendisi, Türkiye'de ve dünya ölçüsünde, Marksizm-Leninizmin gerçek devrimci temeli üzerinde bir yeniden şekilleniş ve yükselişin zeminidir. Tarihsel deneyimin özümsenmesi temeli üzerinde yükselen yeni tip marksist-leninist sınıf partilerinin ortaya çıkacağı bir dönem olacaktır bu." (Değerlendirme ve Kararlar, s.126)

Yirmiiki yıl öncesine ait bu değerlendirme zamanın sınavından geçmiştir. Sonucu görmek için, bugünün Türkiye'sindeki geleneksel sol hareket tablosuna bakmak ve bunu o gün için henüz yeni yeni filizlenmekte olan komünist hareketin bugünü ile karşılaştırmak yeterlidir.

Türkiye'nin son elli yılının ilk iki on yılı, kısa aralıklarla geniş çaplı bir toplumsal uyanışa ve devrimci yükselişlere sahne oldu. Bunlardan ilkine, '6●'lı yılların ikinci yarısındaki gelişmelere, farklı tonlarıyla burjuva sosyalizmi damgasını vurdu. Bu, orta sınıf aydınlarının damgasını taşıyan, orta sınıf özlemlerine denk düşen, dolayısıyla kurulu düzenin temellerini hiçbir biçimde aşmayan ve düzen kurumlarına (anayasa, parlamento, ordu, bürokrasi vb.) bel bağlayan reformist bir sosyalizm türüydü. İkincisine, '**7●**'li yılların ikinci yarısını kaplayan yeni devrimci yükselişe ise çok değişik tonlarıyla halkçı küçük-burjuva sosyalizmi damgasını vurdu. Bu, küçük-burjuva katmanlara dayanan, küçük-burjuvazinin devrimci ufkunu yansıtan, özlemlerini demokrasi ve bağımsızlık istemleri üzerinden ülküleştiren, kurulu devlet düzenini hedef alan fakat temelde kurulu toplumsal düzeni aşamayan bir sosyalizm türüydü.

Türkiye'de '8●'li yılların başında yaşanan ağır yenilgi ile dünyada '8●'li yılların sonunda yaşanan büyük yıkılış, bu iki sosyalizm türünün olaylara damgasını vurabildiği dönemin de sonu anlamına geliyordu.

198●'lerin ikinci yarısında, daha somut olarak da 1987'de, dikkate değer bir rastlantı olarak iki gelişme birbirine paralel düştü. Toplumsal cephede işçi sınıfı hareketi belirgin bir ağırlıkla öne çıkarken, sol hareket bünyesindeki iç ayrışma ve saflaşmadan EKİM şahsında komünist hareket doğdu. Aradan geçen yirmibeş yıl içinde işçi sınıfı hareketi toplumsal cephenin önplanındaki yerini korurken, komünist hareket solda devrim bayrağını tüm cephelerde yükseklerde tutan tek hareket olarak orta yerde duruyor.

Bu dönemin özgünlüğü, dünyada ve Türkiye'de bir siyasal gericilik, bir sosyal durgunluk dönemi olmasıdır. Şimdilerde bunun aşılmakta olduğu bir geçiş evresindeyiz. Dünyanın ve Türkiye'nin geleceğinde büyük toplumsal sarsıntılar, toplumsal devrimlere doğru büyüyebilecek büyük birikimler var.

TKİP geleceğe buradan bakıyor. Tüm alanlarda, tüm cephelerde devrime hazırlık, onun tüm çalışmasının ve mücadelesinin kalbinin attığı şaşmaz hedeftir. Bu hazırlığın tayin edici halkası sınıfla devrimci temellerde birleşmektir, sınıf hareketini devrimcileştirmektir, sınıfı geleceğin devrimine çok yönlü olarak hazırlamaktır. TKİP'nin uzun yılları bulan çabalarına, bu doğrultuda elde ettiği son derece önemli deneyimlere ve bu alandaki ilk önemli kazanımlara rağmen, partiyle sınıfın devrimci birliği hala de çözülmeyi bekleyen bir sorundur. Türkiye'nin devrimci geleceği bu sorunun çözümüne bağlıdır. Türkiye'de olayların yeni dönemine proletarya sosyalizminin damgasını vurabilmesi bu doğrultuda alınacak esaslı mesafeye bağlıdır.

TKİP'nin tüm çalışması ve mücadelesi, bu tayin edici çözüm halkasına odaklanmıştır. Bu onun, bu ülkenin inanılmaz fedarkarlıklar göstermiş ve büyük yiğitlik örnekleri sergilemiş geçmiş devrimci kuşaklarına karşı manevi borcu ve geleceğin toplumsal devrimine karşı tarihi sorumluluğudur.

Yaşasın Türkiye Komünist İşçi Partisi!

Yaşasın proletarya devrimi ve sosyalizm!

TKİP IV. Kongresi

Ekim 2●12

Emperyalist savaş ve saldırganlığa karşı mücadele

Emperyalist savaş, saldırganlık ve müdahalelerin tüm dünyada tırmandığı bir dönemden geçiyoruz. Dünya ölçeğindeki bu gelişmelerin bölgemizde daha yakıcı ve yıkıcı bir boyut kazandığı, bugünkü olayların seyriyle tümüyle açığa çıkmış bulunuyor.

Emperyalistler arasındaki rekabet, hegemonya ve paylaşım mücadelesi Ortadoğu'da yoğunlaşmış, bölgeyi her türlü çatışma ve gerilimin odağı haline getirmiş durumda. Irak ve Libya'ya yönelik emperyalist müdahalenin ardından sırada Suriye ve İran var. Asıl müdahalenin hedefindeki İran'ın yolunu açabilmek de öncelikle Suriye'nin dize getirilmesine bağlı. Bu nedenle emperyalist odaklar, başta Türkiye, Suudi Arabistan ve Katar'ın merkezinde olduğu gerici bölge devletlerini Suriye'nin üzerine saldırtarak emperyalist planlarını hayata geçirmeye çalışıyorlar.

Bu saldırganlığın ve tetikçiliğin başını Türk sermaye devleti çekmektedir. "Yeni Osmanlı" hayalleri peşinde koşan, emperyalistlerin ve sermayenin hizmetindeki AKP hükümetinin bu role soyunması boşuna değil. Zira gerici AKP iktidarı kendi geleceğini emperyalist merkezlere ve sermayenin çıkarlarına bağlamış durumda. Onlara uşaklık hizmetinin karşılığı olarak kendi iktidarını koruma ve ayakta tutmanın imkan ve dayanaklarını bulmaktadır.

Bu nedenle dinci-gerici iktidar içerde işçilere, emekçilere, Kürt halkına ve gençliğe yönelik saldırıları faşist baskı ve terörü azgınlaştırılarak hayata geçirmeye çalışıyor. Bunu dışarda bölge halklarına yönelik emperyalizmin çıkarları temelindeki saldırgan politika tamamlıyor. Bu politika ABD politikasının bir uzantısıdır. Türkiye'nin bölge halklarına karşı emperyalizmin bir askeri üssü olarak kullanılmasıdır.

Suriye'ye yönelik saldırganlık bunun yeni bir örneğidir. Ancak Türk sermaye devletinin Suriye politikası gelinen yerde ters tepmiş bulunuyor. AKP hükümeti eliyle yürütülen bu saldırgan politika gerek işçi ve emekçiler gerekse bölge halkları nezdinde boşa çıkmıştır. Bu politikanın tarafı ve destekçisi haline getirilmek istenen işçi ve emekçiler, bu konudaki tüm manevralara, yalanlara ve aldatmacalara kanmayarak Türk sermaye devletinin Suriye'ye dönük müdahalesine karşı mesafeli bir duruş sergilemektedirler. Ancak bu karşı duruşun sınırları bugün için bellidir.

Bölgeye yönelik bu emperyalist saldırganlığa ve müdahaleye karşı birleşik bir mücadelenin önemi yeterince açıktır. Partimiz, emperyalistler ve onların işbirlikçilerinin bölge halklarını kendi sefil çıkarları uğruna birbirine boğazlatmasına karşı işçi ve emekçilerin uyarılması, savaş ve saldırganlık karşısında ortak bir mücadele hattının örülmesi çerçevesinde, sürece müdahaleyi önüne koymuş bulunmaktadır.

Bugün devrimci bir politikadan ve müdahale temelinden yoksun olmasına rağmen geniş işçi ve emekçi kesimlerinin bu saldırganlığa karşı pasif de olsa bir duruş içinde bulunmaları, bu mücadelenin dinamiklerine, güç ve imkanlarına işaret etmektedir. Ancak bu dinamiklere ve imkanlara rağmen ortak bir mücadele zemininin örgütlenmesinde ciddi güçlükler bulunmaktadır. Bu güçlüklerin başında savaş ve saldırganlık karşısındaki politik duruş gelmektedir. Bugün emperyalist saldırganlık ve müdahale karşısında harekete geçen ilerici ve sol güçlerin politik duruşunun sınırları "bağımsızlık" sınırlarında

kalmaktadır. "Her türlü savaşa" karşı bir araya gelen savaş karşıtı güçlerin politik duruşu kaçınılmaz olarak bu mücadeleyi sakatlamakta, hedeflerini ve kapsamını daraltmaktadır. Bu darlık kaçınılmaz olarak ortak bir sürecin örgütlenmesini de zora sokmaktadır. Dolayısıyla komünistler, emperyalist savaş ve saldırganlığa karşı mücadele alanında öncelikle kendi bağımsız faaliyetlerin örgütleyecekler, sol güçlerle ortak hareket etmenin sınırlarını bilerek davranacaklardır.

Sol hareket, öncelikle, geniş işçi ve emekçilerin temel bir gündemi haline gelen savaşa ve saldırganlığa karşı etkili ve yaygın bir faaliyetin örgütlenmesi ihtiyacını yeterince gözetmemektedir. Mücadelenin merkezi sanayi bölgeleri, işçi havzaları ve işçi ve emekçilerin sosyal yaşam alanları olması gerekirken, böyle bir bakış açısından ve bunun gerektirdiği bir pratik çaba ve yönelimden uzaktır. Bundan dolayıdır ki, bu gündem üzerinden örgütlenen tüm süreçler sınırlılığa ve etkisizliğe mahkum kalmıştır. Mücadele, devrimci bir bakıştan yoksunluğun kaçınılmaz sonucu olan darlıktan da kaynaklı olarak, kendi asli hedeflerinden ve güçlerinden uzaklaşmıştır.

Komünistler, sol hareketin bu tablosu karşısında kendi görev ve sorumluluklarına nasıl yaklaşmaları gerektiği konusunda yeterli açıklığa sahiptirler. Partimizin temel değerlendirmeleri bunları döne döne ortaya koymaktadır. Yeni döneme hazırlık, daha etkin ve sistemli bir politik faaliyet demektir. Sınıf kitlelerine temel politik gündemler üzerinden seslenmek, eğitmek, örgütlemek ve devrimci iktidar mücadelesi temelinde harekete geçirmek sorumluluğu demektir.

Savaş ve saldırganlık gibi temel politik gündemler üzerinden sınıf kitlelerini aydınlatmak, sınıfın ileri ve öncü kesimlerini devrimci bir politika ekseninde birleştirmek, işçi ve emekçi kitleleri savaş ve saldırganlık karşında bir taraf haline getirmek günün güncel görevlerinin başında gelmektedir.

Partimizin yeni bir döneme hazırlandığı bugünlerde, sınıf ve emekçilerin gündelik yaşamının değişmez bir gündemi haline gelen savaş ve saldırganlığa karşı mücadele daha etkili ve yaygın bir faaliyetin konusu haline getirilmelidir. Bugün önümüze koyduğumuz farklı görev ve sorumluluklar, bu alanda yapmamız gerekenlerin önüne hiçbir biçimde geçmemelidir. Gündelik ajitasyon ve teşhir faaliyetimizin temel başlıklarından biri bu olmalıdır. Bu hiçbir biçimde planlanmış dönemsel ve gündelik faaliyetimizin örgütlenmesinin dışında bir gündem olarak algılanmamalıdır. Zira içerdeki baskı ve saldırılar ile dışardaki savaş ve saldırganlık aynı gerici politikanın iki yönüdür.

Sınıf kitlelerinin bir taraftan gündelik mücadele temelinde örgütleyip harekete geçirirken, öte yandan bölgemizi doğrudan etkileyen savaş ve saldırganlık karşısında taraflaştırmak, devrimci bir çizgi ve politika ekseninde etkin bir güç odağı oluşturmak, partimizin devrimci iktidar mücadelesinin vazgeçilmez önceliklerinden biridir.

Komünistler, bölgeye yönelik emperyalist müdahale ve bu müdahalede etkin bir rol üstlenen Türk burjuvazisinin gerici-saldırgan tutumuna karşı, işçi ve emekçi yığınları sürekli olarak uyarmak, bu saldırganlığı etkili bir şekilde teşhir etmek, yığınların emperyalizme karşı devrimci bilincini ve duyarlılığını geliştirmek, en önemlisi de bunu eyleme dönüştürmek görev ve sorumluluğu ile karşı karşı bulunmaktadırlar.

Yeni döneme çok yönlü hazırlık!

Girmiş bulunduğumuz yeni dönemi her bakımdan hazırlıklı karşılamak görevine kuşkusuz devrimci bir iddia ile yaklaşıyoruz. Partimiz tarihsel dönem perspektifi çerçevesinde sorumluluğunu yerine getirmeye çalışıyor, saflarına kurumsal-kolektif müdahaleler gerçekleştiriyor. Parti iç yaşamına yönelik müdahaleler, toplamda parti saflarının devrimcileştirilmesi, ideolojik-teorik donanım yetersizliklerinin giderilmesi vb. alanlarda gözle görülür bir yüklenme içerisinde. Son yıllarda yoğunlaşan bu sürecin daha fazla meyve vermesi, bir yandan sürekliliğine, bir yandan bir dönemin sorunlarının geride bırakılıp mesafe alınmasına bağlı. Fakat bunların güvencesi yine de her yerel örgütümüzün ve her bir partilinin sürece sahip çıkması, müdahaleleri ete-kemiğe büründürmesidir. En başta da gereklerini kendi şahsında gerçekleştirmesidir.

Siyasal sınıf çalışmasında temponun yükseltilmesi, politik faaliyet kapasitesinin geliştirilmesi, ideolojik donanım vb. alanlarda aldığımız mesafeyi bir yana koyalım. Tarihsel dönem perspektifine uygun bir hazırlığın bu asli alanlarının daha pratik boyutlarında durumumuz nedir? Devrimci iç yaşam, illegalitenin gerekleri, teknik donanım, militan-savaşçı bir ruh hali ve kimlik, mali olanaklar vb. gibi bir dizi alanda dönemi kazanabilecek bir hazırlık içinde miyiz?

Olayların seyrindeki hız, özellikle Suriye ekseninde yaşanan gelişmeler bu soruları bugün daha güncel bir şekilde ele almayı getiriyor. Fakat mesele bu gelişmelerin ötesinde bir kapsama sahiptir. Dünyanın toplamında olayların gidişatı ve son yıllarda yaşanan sürecin ortaya çıkardığı veriler, kendini durmaksızın hızlı, çevik ve esnek bir savaş örgütü olarak yapılandırmayan hiçbir siyasal öznenin hiçbir şansının olamayacağını yeniden ve yeniden gösteriyor. Kapitalist dünyanın refah dönemi çoktan sona erdi ve o tüm acımasızlığıyla aldatmaya, hileye, her türlü kirli yönteme ve şiddete daha fazla ihtiyaç duyuyor.

Kapitalist dünyanın büyük bir çıkmaz içinde olduğu gerçeği artık tartışmasız bir kabul görmektedir. Hem de günü yaşayan yığınların bilincinde bile giderek kanıksanacak ölçüde... Önce kapitalizmin göbeğinde patlak veren ekonomik-mali çöküntü, ardından dünyanın dört bir yanında hız kazanan sosyal hareketlilikler ve bir sıçrama noktası olarak Arap ülkelerinde meydana gelen isyan dalgası girdiğimiz yeni dönemin başlıca yansımalarıydı. Dünya burjuvazisi "Arap baharı" diye lanse ettiği büyük kitlesel patlamayı biraz zorlanarak da olsa şimdilik kontrol altına alabilmiş görünüyor. Libya ve Suriye'deki gelişmelere karşın görünüyor diyoruz. Çünkü Tunus ve Mısır gibi ülkelerde yaşanan halk isyanlarının bilinçlerde yarattığı

sıçramalar, emekçilerin siyasal alana çekilmiş olması ve uyanışı orta yerde duruyor. Bunun dünya ölçüsünde gerçekleştirdiği mayalanmanın önü kesilmiş değil. Kaynağı Tunus-Mısır çıkışıyla başlayan gelişmelere dayandırılan Libya örneğine ve Suriye'deki gidişata rağmen bu böyle.

Elbette emperyalistler siyasal planda karşılarına çıkan bir krizi, işçi ve emekçi kitlelerin örgütlülük düzeyindeki zayıflık ve devrimci önderlik boşluğu koşullarında fırsata çevirmekte zorlanmadılar. Hatta Libya ve Suriye gibi ülkelerde bölgenin yeniden paylaşımı ihtiyacı çerçevesinde saptırmayı, bölgesel bir savaşın önünü açacak bir saldırganlığın bahanesi haline getirmeyi bile başardılar. Libya'da yaşananlar emperyalizmin yeni savaşlar dönemindeki kirli taktiklerinin canlı bir yayını gibiydi. Şimdi aynı şeyi Suriye örneğinde ve çok daha kötü bir versiyonu olarak izliyoruz.

Bu sahneden öncelikle çok yönlü bir "bunalımlar ve savaşlar" döneminin görüntüleri yansıyor. Dünya burjuvazisi küresel çaptaki derin krizi atlatmanın yolu olarak savaşın, yeniden paylaşımın vahşetiyle yürüyor halkların üzerine. Büyük paylaşım savaşları döneminde gerçekleştirdiği böl ve yönet taktiğini derinleştirmekte görüyor çareyi. Sisteme karşı yılların potansiyel devrimci birikimlerini etnik, dinsel, kültürel ayrımlar alanına yönlendirerek, bir taşla birkaç kuş vuruyor. Emekçi halk kitlelerinde yarattığı çaresizlik duygusuyla kuralsız bir şiddete yönelen dinsel gericiliğin önünü sonuna dek düzlüyor. Sonuçta bu, emperyalist devletlerin batılı toplumlara yutturabildiği, bu sayede de "terörle mücadele"de her türlü kuralsızlığı kabul ettirebildiği baş tehdit olmayı sürdürüyor. Keza halkların birbirine boğazlatılmasındaki kuralsızlık ve her türlü vahşet, edilgenlik içinde tutulan dünya halklarına kanıksatılıyor. Bütün bunlar, yarın devrimci kalkışmaya gidebilecek bir sürecin içinde nasıl bir düşmanla baş etmemiz gerektiğinin ibretlik görüntüleri sayılabilir.

Kirli taktiklerin belki de en etkili ve yaygın uygulanışını, propaganda alanında ve düzen medyası üzerinden görüyoruz. Artık kirli savaşlar öncelikle bu alanda başlayıp derinleşiyor. Burjuva medyada dezenformasyonun hiçbir sınırı kalmamış durumda. Sanal alemde şöyle bir dolaşan herkes, diyelim ki Suriye'ye yönelik savaş kışkırtmalarına meşruluk kazandırmak, toplumsal destek sağlamak için yalan-kurgu haberlerin nasıl yapıldığını ya da bu politika çerçevesinde haberlerin nasıl çarpıtıldığını zorlanmadan görecektir. Bu açıdan bakıldığında propaganda aygıtları, bir başka deyişle medya organları üzerinden yürütülen savaş, sonuca ulaşmakta benzersiz bir misyona kavuşmuş durumdadır.

Günümüz dünyasında, ilkin en olağanüstü koşullarda propaganda-ajitasyon sürdürebilme gücü, ikincisi de en kirli ve vahşi yöntemlerin sonuna dek kullanılabildiği gerçek bir fiziki saldırı altında direnme-savaşma kapasitesi olmadan, devrimci önderlik iddiası sözde kalmaya mahkumdur. Parti yerel örgütlerinin ve kadrolarının geleceğe hazırlığı bu apaçık gerçeklik ışığında ele alıp almamaları, iktidar bilincinin-perspektifinin olup olmadığının dolaysız bir göstergesidir. Bu çerçevede hazırlık sorusunu şöyle de sorabiliriz: Günün politik görevlerine yüklenmekte gösterilen çaba, yoğun gündelik emek örgütsel yaşam alanında yansımalarını buluyor mu?

Şüphesiz ki bu sorunun pratik-teknik ayrıntılardaki yanıtı, ideolojik kavrayış ve tarihsel bakış gibi her durumda belirleyici bir alanda açıklıklar olmadan bir anlam ifade etmeyecektir. Partimizin gerek temel yayın organları, gerekse örgütsel süreçleri üzerinden bu alanda ortaya koyduğu sistemli çaba bu konuda yeni bir söz söylemeyi gereksiz kılıyor. O yüzden burada irdelemek istediğimiz boyutlarıyla yukarıdaki sorunun yanıtı, öncelikli olarak örgütsel iç yaşam üzerinden verilmelidir.

Buradan bakıldığında, son yıllarda merkezi platformlar tarafından gerçekleştirilen yoğun müdahalelere rağmen, kimi yerel örgüt ve kadrolarda kolektif işleyişi bozan, yoldaşlık ilişkilerini zedeleyen, parti güvenliğini zayıflatan eski tutum ve davranışların

sürebildiği görülebilmektedir. Politik önderliğe dayalı çalışma tarzı üzerine yapılan sayısız tartışmaya rağmen, azalmış olsa da sokak trafiğine eğilim varlığını sürdürebilmektedir. Zaaflı tutum ve davranışlar kimi zaman organ toplantılarını aksatmak, kimi zaman iç trafikte gereken hassasiyetin gösterilmemesi, hatta bazı zayıf insanlarda "unuttum, hatırlamıyorum" gibi gerekçelerle olayların-durumların çarpıtılması vb. biçimlerde ortaya çıkabilmektedir. Üstelik parti genelge ve raporları üzerinden bu tür zaaflar en sert ifadelerle mahkum edildiği, çeşitli yaptırımlara konu edildiği halde...

Örgütsel iç yaşama dair sorunların tümden olmasa bile esası itibariyle giderilebilmesi, tüm parti yerel örgütlerinin ve parti omurgasını oluşturan kadroların tutumuna, söz ve eylem birliği ilkesini sıkı sıkıya gözetmesine bağlıdır. Dolayısıyla devrimci temelde işleyen kolektif bir organ yaşamı, bununla birlikte anlam kazanacak proleter bir disiplin, karşılıklı denetimin ve eleştiri-özeleştiri mekanizmasının sağlıklı bir şekilde kurulması, öncelikle temel yerel örgütlerin ve kadroların omuzlarındaki bir sorumluluktur. Gelinen yerde örgüt yaşamına dair tüm sorunların üstüne gitmek, çözümünde etkin bir rol oynamak, geleceği kazanmaya gereğince hazırlandığımızın en başta gelen göstergesi sayılmalıdır.

Dönemsel hazırlık sorusu, ikinci olarak illegalite alanındaki durum üzerinden yanıtlanmalıdır. Örneğin parti çeperini de kapsayacak şekilde parti saflarında meselenin ilkesel önemi, anlamı, kapsamı vb.'ne dair sistemli bir eğitim yapılmakta mıdır? Düzenin geliştirdiği teknikleri boşa çıkaracak teknikler geliştiriyor muyuz, bu açıdan dinamik bir pratiğimiz var mıdır? Gündelik siyasal çalışmanın yoğunluğuna rağmen denetim dışı alanları çoğaltmak, ilişki ve insan deşifrasyonlarının önüne geçmek, yeraltı çalışmasını güçlendirecek tedbir ve tercihlerle hareket etmek gözetilebiliyor mu? Keza güvenlik sorunlarını olağan düzeye çekecek tarzda bir çalışma örgütlenebiliyor mu?

Daha da uzatılabilecek bu soruların güncel önemi, sadece dünyadaki gidişatın gereklerinden değil, Türkiye'deki özgün siyasal koşullardan kaynaklı da tartışmasızdır. Türkiye'de devlet toplumsal mücadeleye karşı başından itibaren bir polis rejimi gibi çalışıyor. Son on yılın teknolojik gelişmelerinden en çok beslenen alan da yine kolluk teşkilatı oldu. Sınıflar mücadelesinin keskinleştiği süreçlerde ne yapacağı, dün ve bugün ne yaptığından rahatlıkla görülebilir. 2●●●'lerin başında devrimci hareket saflarında bile yankı bulmuş, birçoğunu düzen legalizmine ve tasfiyecilik bataklığına çekmiş "demokratikleşme" vb. gibi balonlar patlayalı çok oluyor. Karşımızda sınırlı bir düzen içi muhalefete dahi tahammül edemeyen bir rejim ve onu ayakta tutmak için kirli yöntemleri ve şiddetin her dozunu kullanabilen bir kolluk aygıtı var. Bugün siyasal çalışmada ve mücadelede bunu gözetmeyen bir çizgi ve pratik son tahlilde kolayca çiğnenmeye kürek çekiyordur. Döneme özgü hazırlıkta illegalite alanının böylesine hayati bir yeri olduğu unutulmamalıdır.

Öte yandan sağlam bir illegalite sağlam, esnek ve işlevli bir teknik altyapı ve donanımla mümkündür. Dolayısıyla dönemi kazanacak bir hazırlık üçüncü olarak teknik donamın üzerinden yansıyabilmelidir. En başta propaganda ve ajitasyon olanaklarını büyütmek ve her durumda çalışmasını sürdürebilir bir güç olabilmek bakımından bile önemli bir sorundur bu. Dolayısıyla yerel örgütlerimiz, bir savaş halinin olağanüstü koşullarına dahi dayanıklı bir baskı-dağıtım altyapısına sahip olmayı ertelenemez bir görev olarak ele alabilmelidirler. Bu, buna uygun ilişkiler ağı, denetim dışı mekanlar, deşifre olmamış kitle bağları ve barınma imkanları, baskı malzemeleri, sahte evrak olanakları vb. demektir.

Bir partinin bu türden imkanları ve gücü, tüm çevre ilişkilerinden kadrolarına, esnek örgütlenmelerinden yerel komitelerine tüm parti yapısının kendi sorunu olarak görmesiyle doğru orantılıdır. Partinin sözkonusu türden olanaklarını sürekli beslemek konusunda tüm parti bünyesini kapsayan yeterli bir bilinç ve dolayısıyla da davranış olduğunu söyleyebilecek durumda değiliz. Böyle olduğu için de etrafımızdaki bir dizi potansiyel olanak, araç, güç vb. kolektife mal edilemeden

kaybolup gidebiliyor. Oysa geçtik yarınki şiddetli kavgayı, bugün siyasal faaliyeti etkin bir biçimde sürdürebilmek dahi bu türden olanakların büyük bir dikkatle gözetilmesini ve değerlendirilebilir hale getirilmesini gerektiriyor. Daha açık söylemek gerekirse, her bir partili en olağanüstü koşullarda, diyelim ki örgütsel bağlantılarının koptuğu bir olağanüstü durumda, alanında çalışma yürütebilecek altyapıyı, barınma koşullarını, sahte kimlik, evrak, adres vb. gibi ihtiyaçları karşılayacak birikimi bugünden oluşturuyor mu? Bir partili nerede ise parti oradadır sözünün yaşamdaki karşılığı, aynı zamanda bu tür konularda nasıl bir bilinç ve davranışın olduğuyla ölçülebilir.

Aynı şey bunun bir alt öğesi olarak mali sorunlar alanında da geçerlidir. Hayatta kilitleyici bir şekilde karşımıza çıktığı üzere mali olanaklar, çalışma kapasitesi, düzeyi, temposu, verimi ve daha bir dizi açıdan sınırları belirleyebilmektedir. Yerel örgüt ve kadroların yerel çalışmanın mali ihtiyaçlarını karşılamakta kitle desteğine yaslanma düzeyi elbette geçmişle kıyaslanamaz. Halihazırda yerel çalışmaların ihtiyaçları için gerekli bütçenin bir bölümü yerel örgütlerimiz tarafından sağlanabiliyor. Fakat bunun olağan sayılabilecek bir dönemin olağan bir tempodaki çalışmasına bile yetmediği ortadadır. Dönem dönem faaliyet planlamalarında, kullanılacak araçlarda, hatta hedeflerin saptanmasında dahi mali durum ölçüleri belirleyebilmektedir.

Burada saydığımız diğer tüm sorunlar gibi bunun da kalıcı çözümünün kitleselleşmekten, kalıcı ve yaygın kitle bağlarıyla kuşatılmaktan geçtiğini söylemek, daha uzun bir süre için sorunlarımızı ortadan kaldırmayacaktır. O yüzden mevcut güç ve olanaklar üzerinden ne yapılabilir sorusuyla başlamak daha doğru olacaktır.

Teknik altyapı ve donanım için söylenenler olduğu gibi mali sorunlar için de geçerlidir. Sosyal bağlardan politik ilişkilere dek uzanan bir alanda kitle bağlarının doğrudan desteğini almakta, bunu düzenli hale getirmekte yapılması gerekenleri bir yana bırakalım. Diyelim ki kamulaştırma, özel kaynaklar yaratmak vb. gibi işler için gerekli bilgi, istihbarat, teknik konusunda yerel örgütler, parti militanları, hatta parti çeperi yeterli bir duyarlılığa sahip midir? Saflarımızda böylesi bir bilinç yaymadan teknik donanım, mali kaynaklar vb. alanlarda sıçramalı gelişmeyi geçelim, bugün yaşadığımız zorlanmaları aşmamız bile mümkün olmayacaktır.

Burada öne çıkarılanlarla birlikte döneme uygun bir hazırlığın en temel göstergesi devrimci-militan kimliğin pekiştirilmesinde ifadesini bulacaktır. Karşımızda cereyan eden olaylar düzenin kör şiddetinin giderek yaygınlaşacağını, kirli ve acımasız bir saldırı dönemine girildiğini gösteriyor. Gelinen yerde durgun sayılan bir dönemin militanlığını veri alamayız. Bugün artık kendini en sert mücadelelere, en olağanüstü koşullara hazırlamayı kesintisiz bir uğraş haline getiren, bu çerçevede savaşçı bir ruh haliyle hareket eden bir militanlık düzeyi olmalıdır ölçümüz. Elbette ki her yeni dönem kadrolarda kendi ruhuna uygun değişimler yaratacak ya da kendi kadrosunu çıkaracaktır. Fakat bu hiç de bu alanda yapılması zorunlu müdahaleleri zamana bırakmak anlamına gelmiyor. Bugünden gereklerini gözetmemek, en hafif deyimle kendiliğindenci bir sürüklenişin ifadesi olabilir.

Partimiz özellikle II. Kongre'den bu yana bu alandaki zayıflık ve yetersizliklere sistemli bir müdahale gerçekleştiriyor. Bu müdahalelerin somut planda tam karşılığını bulması nihayetinde yerel örgüt ve kadroların pratiğine bağlıdır. Bir başka deyişle parti saflarının döneme uygun bir savaşçı militanlığı kuşanması, örnek adımların atılmasını, böylesi bir yönelim içinde olunmasını gerektirir. Bunu partinin tarihsel dönem kavrayışının özümsendiğinin en bariz ölçütlerinden biri de sayabiliriz. Daha açık ifade etmek gerekirse, her parti militanının önünde ilkin bilinç ve ruh hali olarak sert bir savaşım dönemini göğüsleyebilecek bir donanıma sahip olmak ve bunu süreklileştirmek, ikincisi de buna uygun bir pratik eğitimin gerçekleşebileceği araç, yol ve yöntemlere dayalı bir faaliyet ve eylem çizgisi izlemek sorumluluğu duruyor.

Dünya görüşü ve devrimci sınıf kimliği

Dünya görüşü ve onun sosyal-siyasal pratiği, yaşamı oluşturan bütün ilişkileri kesen kapsamlı bir alanı içerisinde barındırır. Eğer siz kurulu düzenin penceresinden bakarak bir yaşam örgütlüyor iseniz, yaşamınızı şekillendiren bütün ilişkileri buna göre kurar, sürdürür ve yeri geldiğinde ortadan kaldırırsınız. Örneğin aile ile olan ilişkiler, örneğin duygularınız, hayalleriniz vb., kurulu düzenin dünya görüşü üzerinden kendisini üretecektir. Bir başka ifadeyle, yaşamın üretilmesi ve yeniden üretilmesi sürecinin tüm alanları, döne döne var olan düzenin kendisini ürettiği alanlara dönüşecektir.

Bütün bunların aşılması her şeyden önce kurulu düzenin dünya görüşünden, onun bütün etki ve izlerinden köklü bir kopuşu gerektirir. Pratikte düzene karşı doğru ve devrimci bir tutum geliştirebilmenin önkoşulu da budur. Tam da bu nedenle kişilerin ya da siyasal örgüt zeminlerinin devrimcileşme sürecinde dünya görüşü sorunu temel bir yer tutmaktadır, denebilir ki diğer birçok şeyin belirleyeni durumundadır.

Bir mücadele alanı olarak dünya görüşü

Marksist dünya görüşü öncelikle verili durumun bütünlüklü ve devrimci bir eleştirisi, onun pratik-devrimci bir temelde aşılmasının öğretisidir. Bunun kendisi varolan düzenle kapsamlı bir mücadele ve hesaplaşma anlamına gelir ki, bu mücadele yaşamın bütün alanlarını dolaysız olarak kapsar.

O halde kurulu düzeni bütünlüklü olarak karşısına alan, onun devrimci bir pratikle aşılmasını hedefleyen her devrimci öncelikle burjuva dünya görüşü ile çok yönlü bir mücadele süreci işletmek durumundadır. İçerisinde yetiştiği, kimliğinin şekillendiği burjuva toplumunun tüm alışkanlıkları, davranış biçimleri ve ilişkilerini kırıp atmanın önkoşulu tam da budur. Bu mücadelede başarılı ve istikrarlı olmanın yolu ise komünist dünya görüşü ile yani Marksizmle donanmak ve onun devrimci yöntemine hakim olmaktan geçmektedir.

Dünya görüşü, devrimci kimlik ve siyasal pratik

Verili tarihsel koşulların devrimci eleştirisi ve devrimci bir temelde aşılmasının öğretisi olan Marksizm, gündelik siyasal yaşamın ve pratiğin de eylem kılavuzudur. Dolayısıyla devrimci kimliğin şekillendiği bu nesnel zemini dünya görüşünden ayrı bir temelde ele almak mümkün değildir.

Düzen karşısında tutum alan, buradan hareketle sınıflar mücadelesine adıma atan her bir devrimci, işçi sınıfının devrimci ideolojisi ile donanmak, bu ideolojinin aydınlattığı yoldan siyasal yaşamı ve pratiği örgütlemek durumundadır. Zira bundan yoksun her türlü pratik yönsüz ve geleceksiz olmaya mahkûmdur. Dolayısıyla her bir birey de...

Elbette kişiler çok farklı nedenler ve etkenler üzerinden siyasal yaşamla ilişkilenir ve kimliğini bulmaya başlar. Kimi zaman sınıfsal ezilmişlik, kimi zaman bulunduğu mekânlar ya da dönemsel gelişmeler insanların siyasal mücadele ile temas kurmasına vesile olur. Bu ilişkileniş kişiyi dolaysız olarak ve öncelikle siyasal yaşamın pratiği ile buluşturur.

Fakat parçası olunan mücadele çok

yönlü olarak kavranmadığında, onun tarihsel gelişimi, değerler sistemi kavranıp içselleştirilemediğinde, pratikte "kendiliğinden" akıp giden süreç kişilerin devrimcileşmesi için yeterli olmayacaktır. Bu topraklarda bunun sayısız örneği ile karşılaşabiliriz.

Devrimci kimliğin şekillenişi üzerinden bu nokta gözden kaçırıldığı koşullarda, insanları tanımak, devrimcileşme süreçlerini gereğince değerlendirebilmek ve müdahale etmek de olanaklı değildir. Buradaki sorun hiç de kişilerin soyut ya da teorik olarak Marksizmi "bilmesi" değildir. Tersine siyasal pratiğine somutta neyin yön verdiğidir. O kişinin işçi sınıfı karşısındaki tutumu, burjuva devlet karşısındaki tutumu, parti karşısındaki tutumu, kitle çalışmasındaki tutumu vb. somut ve tamamen pratiktir ve bütün bunlar dünya görüşünden ayrı bir temelde ele alınamaz. Tersine düzen, devrim, devlet, sınıflar vb. siyasal olgular karşısındaki tutum ve ilişkileniş tam da dünya görüşü sorunudur.

Dünya görüşü, devrimci kimlik ve sosyal pratik

Yaşam nasıl ki toplumsal pratiğin içerisinde bir dizi ilişkinin bütünlüğünden oluşuyorsa, devrimci kimlik de bu ilişkiler toplamından ayrı bir temelde ele alınamaz ve inşa edilemez. Dolayısıyla sosyal pratik devrimci kimliğin yansıdığı bir başka alandır.

Kişinin diğer insanlarla kurduğu sayısız ilişkiden tutun da gündelik yaşamın yeniden üretilmesi için gerekli olan diğer herşeyle kurduğu ilişkiler toplamı sosyal pratiğin kendisini var ettiği alanlardır. Somutlamak gerekirse, yoldaşlarınızla saygı ve sevgi temelinde kurduğunuz gündelik ilişkiler, doğaya karşı aldığınız tutum, kadın-erkek ilişkileri, oturuşunuz, kalkışınız vb., sosyal pratiğin alanına girer. Bütün bunlara şekil veren tam da sahip olduğunuz dünya görüşüdür.

Eğer içerisine doğduğunuz burjuva toplumundan edindiğiniz dünya görüşünden gereğince kopamamışsanız, hala onun izlerini taşıyorsanız, bu ilişkileri devrimci bir temelde kurmanız ve sürdürmeniz mümkün olmayacaktır. İnsan ilişkilerinde faydacı-bencil burjuva bir yaklaşım, doğaya karşı sorumsuz, kadın-erkek ilişkilerinde istismarcı davranmanız kaçınılmaz olacaktır. Zira burjuva dünya görüşü ve onun sosyal pratiği döne döne bunları üretecektir.

Dolayısıyla sosyal pratiğinize marksist dünya görüşü ile yaklaşmadan, burjuva toplumundan kalan her ne varsa bu temelde hesaplaşmadan, sağlam ve sağlıklı bir devrimci kimlik inşa etmeniz mümkün olmayacaktır.

Devrimci kimliğin inşasında marksist yöntem

"... gerçekte ve pratik materyalist için, yani komünist için sorun, mevcut dünyayı köklü bir biçimde dönüştürmek, var olan duruma pratik olarak saldırmak ve onu değiştirmektir." Karl Marx (*Alman İdeolojisi*)

Bu kısa alıntıdan da anlaşılacağı üzere, marksist dünya görüşü, her şeyden önce var olanın devrimci bir zeminde değiştirilmesi ve ileriye doğru aşılması sürecinde tutulması gereken yolu yöntemsel olarak ortaya koymaktadır. Onun teorik-akademik kalıplarda "dondurulamamasının" gerisinde tam da bu devrimci dinamizmi yer almaktadır.

Marksist dünya görüşünün bu yönü ve yöntemsel yaklaşımı kişinin devrimcileşme sürecine de bir perspektif sunmakta, bu aynı yaklaşım burjuva toplumda şekillenmiş, onun dünya görüşü ve dolayısıyla yaşam tarzı ile yoğrulmuş kimliklerin devrimci dönüşümüne de yöntemsel bir çerçeve çizmektedir. Var olana "pratik" olarak saldırmak!

Her bir partili komünist için Marksizmin bu devrimci özü ve pratik muhtevası devrimci kimliğin inşasında şaşmaz bir kılavuz olabilmelidir. Önümüzdeki süreçte partide devrimci militan kimliği güçlendirmeye yönelik atacağımız her bir adıma, bu noktada önümüze çıkan her türlü sorun alanına bu yöntemsel yaklaşım üzerinden gidebilmek durumundayız.

Sendikal örgütlenme eğilimine müdahale ve sendika bürokrasisi

İşçi hareketi uzun yıllardır tekil-mevzi eylem sınırlarında seyrediyor. Son on yıldaki bazı özgün kitlesel çıkışlar dışında tek tek işyerlerindeki hak arama girişimleri biçiminde parçalı ve dağınık bir tablo söz konusu. Bu hareketin en belirgin karakteri ise iktisadi-sendikal sorunlar etrafında şekilleniyor olması. Nitekim direniş ve eylemlerin ezici çoğunluğu, özellikle sendikal örgütlenme süreçlerinde karşılaşılan işten atma saldırısı üzerine gerçekleşiyor.

Eylem ve direnişlerin gidişatını ilk bakışta bunların ne denli başarılı örgütlenip örgütlenmedikleri belirliyor gibi görünebilir. Fakat son tahlilde direniş ve eylem süreçlerinin, aynı anlama gelmek üzere sendikalaşma süreçlerinin akibetini, işçilerin ön süreçlerdeki örgütlenme ve bilinç düzeyleri tayin ediyor. Genel olarak bakıldığında, bu çıkışların büyük bölümünün yenilgiyle sonuçlandığı ya da herhangi bir somut kazanım elde edilmeden sönümlendiği görülecektir. Bunu sendikalist örgütlenme anlayış ve pratiklerinin doğrudan bir sonucu sayabiliriz. Bu anlayış ve pratikler aşılmadığı sürece, sınıf saflarındaki tepki birikimi, hak alma eksenindeki mücadele isteği, bunların daha net bir ifadesi olarak süreklilik arzeden sendikal örgütlenme eğilimi gibi bir dinamik döne döne heba olmaktan kurtulamayacaktır.

Sınıf hareketinin iktisadi-sendikal karakteri

Yaşanan yenilgi ve kırılmalara rağmen, sendikal örgütlenme eğilim ve girişimlerinin yaygınlığını ve sürekliliğini korumasının Türkiye işçi hareketine özgü bir dizi nedeni var. Türkiye'de modern sınıf hareketinin çıkışından başlayarak sendikal örgütlülük çok özel bir ağırlığa sahip olageldi. En baştan itibaren dayatılan bürokratik cendereye rağmen işçi hareketimiz esas olarak sendikal düzlem üzerinden şekillendi. Düzenle karşı karşıya gelmesini, bir anlamda siyasal düzeyi zorlamasını da genelde iktisadi-sendikal mücadelelere borçludur. Hareketin tarihindeki en ileri siyasal çıkış olan 15-16 Haziran eylemi de bizzat sendikal alana yönelen bir saldırıya karşı patlak vermiştir. Hareketin günümüzdeki niteliği yarım asırdır süregelen bu gidişattan bağımsız değildir. Başka bir ifadeyle, hiçbir dönem kendiliğindenlik sınırlarını aşamamış bir sınıf hareketinin bugünkü tablosunda da iktisadi-sendikal karakterin belirgin olması gayet doğaldır.

Bununla birlikte, tarihsel bilinci sürekli bozulmaya uğratılmış, öncüsü şahsında dahi tarihsel deneyimlerin mirasından koparılmış bir sınıf gerçeği söz konusudur. Her yeni kuşağın kendiliğinden bilincin ilkel evrelerini yeniden yaşamasının başlıca nedeni budur. Bu aynı zamanda hem sendikal bürokrasinin sıradan işçi tarafından bile ezberlenmiş ihanetlerine, hem de bunun dolaysız bir ürünü olarak genel planda sendikalara yönelik güvensizliğe rağmen, işçilerin neden döne döne sendikalara yöneldiğini de açıklamaktadır. Böylesi bir bilinç düzeyiyle büyük oranda örgütsüzlüğe mahkum edilmiş işçi bölükleri ağır çalışma koşulları, düşük ücretler, kuralsız çalıştırma, taşeronlaştırma, güvencesizlik, işyerlerindeki baskılar vb. gibi sorunlar karşısında derin bir çaresizlik duygusu yaşıyorlar. Bu koşullarda sendikal örgütlenme her şeye karşın tek umut kapısı olarak görülüyor. Onyıllar boyunca

düzenin sendikal bürokrasi eliyle yarattığı güvensizliğe ve kırılmaya rağmen döne döne sendikalaşma girişimleri yaşanıyor. Ülkenin dört bir yanında sendikal örgütlenme eğiliminin karar ve iradeye dönüştüğü deneyimler ortaya çıkıyor.

Sınıf kitleleri içinde yaygın bir karşılığı olan sendikalaşma eğiliminin somutlandığı neredeyse her girişim ise doğrudan patronların işten atma saldırısıyla karşılaşıyor. Bu saldırılar çoğu yerde uzun ya da kısa soluklu direniş ve eylemlerle yanıtlanıyor. İşte bugünkü hareketin genel tablosu esasta bunlar üzerinden şekilleniyor ve belirleyici niteliklerini de buradan ediniyor. Mevcut haliyle sınıf hareketinden kısa vadede bu cendereyi aşmasını beklemek gerçekçi değildir. Kitlesel bir patlamanın bir dizi alandaki nesnel birikimine rağmen süregelen bir tıkanmadır bu. Sermaye düzeninin toplumun genelini etkileyen kırılmaları şüphesiz bunu tersine çevirebilir. Fakat bugünün sorumluluğu, bunu tartışmaktan ziyade, sınıf hareketinin mevcut haline müdahalede düğümleniyor.

Sendikal örgütlenme eğilimine müdahale süreci

Eğer sendikal örgütlenme eğilimi günümüzde sınıf hareketinin en temel dinamiğiyse ve bu dinamik sendikal bürokrasi eliyle döne döne tüketiliyorsa, sınıf çalışmamızda bu gerçeklik büyük bir titizlikle gözetilmek durumundadır. Bugüne kadar bu eğilime nasıl müdahale edilmesi gerektiği, partimiz tarafından bir dizi değerlendirmeye tabi tutuldu. Konumuz itibariyle burada bu değerlendirmelerden çıkarılabilecek en kritik üç öğeyi ifade etmekle yetinelim.

Birincisi, sendikal örgütlenme süreci çoğunluğun üyeliğe ikna edilmesinin ötesinde adım adım ileri bir bilinç ve örgütlenme düzeyinin yaratılması olarak ilerlemelidir. Bu çerçevede komitenin oluşturulmasından başlayarak sistemli ve yoğun bir eğitim faaliyetine ağırlık verilmelidir. İkincisi, işçiler en baştan itibaren olası saldırılar karşısında bağımsız direniş kararlığıyla donatılmalı, tek bir işçi için dahi direniş ruhu giderek çoğunluğa malolan kuvvetli bir iradeye dönüştürülmelidir. Üçüncüsü de, en baştan itibaren sermaye karşıtı bilinçlendirme faaliyeti, sendikal bürokrasi konusundaki gerçekleri ve ona karşı mücadelenin hayati önemini de mutlak biçimde içermelidir.

Elbette karşımıza çıkan her potansiyelin kendine özgü yanları olacaktır. En baştan örgütleyicisi olduğumuz deneyimler ile sürecin bir yerinde müdahil olabildiklerimiz, örneğin direnişlerin gündeme geldiği aşamalar farklı taktikleri gerektirir. Ya da ön hazırlığın yetersiz olduğu çıkışlara müdahale kendine özgü zorluklar taşıyacağı gibi, biz güçlü bir ön hazırlık için yüklensek de kontrolsüz çıkışlarla karşılaşabileceğiz.

Öncülüğümüzde ilerleyen süreçlere yaklaşımımızı, bir yerden sonra müdahale edebildiğimiz ya da güçlü ön süreçlere dayanmayan kontrolsüz diyebileceğimiz çıkışlara bire bir uygulamak olanaksızdır. Örneğin bu tür durumlarda sendikal bürokrasiye dair bilinçlendirmede kullanılacak dil ve üslup, önderlik ettiğimiz deneyimlerdekinden mutlaka farklılıklar içerecektir. Yeterli ön hazırlığın olmadığı durumlarda işçi kitlesinin bilincinin sendikal bürokrasinin gericiliğine fazlasıyla açık olduğunu unutmadan, sendikal örgütlenme konusundaki yaklaşımlarımızı işçilere maledebilmek, giderek sendikal bürokrasinin denetimini kırabilmek büyük bir politik ustalık sorunudur. Bu hiç de sendika bürokratları karşısında çekingen kalmak, "alttan almak" veya bürokrasiyi teşhirden sakınmak anlamına gelmiyor. Burada kastedilen, sendikal bürokrasiyle mücadeleyi çok daha güçlü bir içeriğe kavuşturmak ve işçilerin verili bilinç düzeylerini hesaba katan bir dil ve üslup kullanmayı başarabilmektir.

Sınıf mücadelesinin dinamiklerini tüketen sendikal bürokrasi

Gerek sınıf hareketinin özellikleri, gerek sendikal bürokrasinin sınıf hareketi

üzerindeki etkisi, gerekse sendikal örgütlenme dinamiğine başarılı müdahale açısından sendikal bürokrasiyle mücadele ister istemez hayati bir önem kazanıyor. Halihazırda sınıf kitlelerindeki birikimin, bir başka deyişle sınıf hareketinin mevcut tıkanıklığını aşacak dinamiklerin gereğince değerlendirilebilmesi bu alandaki başarıyla doğrudan ilişkilidir. İşyerlerinden başlayarak bürokrasinin hakim olduğu sendikal mevziler adım adım arındırılıp sınıf mücadelesinin hizmetine sunulmadan, sınıf hareketinin kendi dinamikleriyle geliştirilmesi son derece güçtür. Diğer bir deyişle, sınıf hareketinin verili koşullarında sendikal örgütlenme eğilimine müdahalemizde, dolayısıyla sendikalaşma süreçlerinde sonuç elde edebilmek, her şeyden çok sendikal bürokrasiyle başarılı bir şekilde mücadele etmeye bağlıdır.

Sendikal bürokrasinin sınıf hareketinin önündeki en önemli engel olduğu genelde kabul gören bir olgudur. Buna karşın solun sendikal bürokrasiye yaklaşımı esaslı farklılıklar taşımaktadır**.** Partimizi dışta tutarsak, solun genelinde marksist teorinin çarpık kavranışından kök alan değişik tonlarda sendikalist bir sınıf çalışması anlayışı hakimdir. Bu anlayış pratikte, sınıf çalışmasını sendikal bürokrasi içinde yer kapmakla eşdeğer görmek biçiminde yansımasını buluyor. Sendikal bürokrasi kavramına atfedilen içerik de buna göre oluşturuluyor. Örneğin sendikal bürokrasinin merkezi yapısı, sınıfın bünyesini saran bürokratik ağdan kopuk ele alınabiliyor. Ya da sendikal bürokrasinin daha işyerlerinden, işyeri temsilciliklerinden başlayıp ara kademelerden o merkezi yapıya kadar uzanan geniş bir ağ olduğu gerçeği bir yana bırakılabiliyor. Oysa gerçekte bu ağın en güçlü sacayaklarını ara kademeler (şubeler, yerel temsilcilikler vb.) ve işyeri temsilcilikleri oluşturuyor.

Sendikal bürokrasi ağının muhalif eklentileri

Kimi sol akımların ara kademelerde tuttukları mevziler bürokratik ağ gerçeğinin karartılmasına yolaçabilmektedir. Ne var ki ara kademelerdeki sola mensup sendikacıların iyi niyetli, hatta sendikalist bir çizgide de olsa mücadeleci olmasıyla, sınıfı bir ağ gibi kuşatan bürokrasiyi karşıya alıp sınıf sendikacılığı yapmak, birbirinden kalın çizgilerle ayrılan iki farklı şeydir. İlki bürokratik ağın en iyi durumda muhalif bir eklentisi olmayı, ikincisi ise bu ağı parçalama savaşım ve iradesini anlatır. Muhalif eklentilerin en ileri pratiği dahi sendikalist ufku aşmaz. Bunun pratikteki yansıması ise kendini en net bir biçimde örgütlenme ve direniş süreçlerindeki tutumlar üzerinden ortaya koyar. Onlar için sendikalaşma çalışmaları, çoğunluğun üye kaydedilmesine odaklıdır. Sendikaların en temel görevi olan sınıfın sistemli temel eğitimi, işçi kitlesinin üyeliğe ikna edilmesinden çok da öteye geçmez. Bir kez çoğunluk sağlanıp sendika patrona kabul ettirildikten sonra ise, kitlesel olarak kesintisiz sürdürülmesi gereken sendikal eğitim, belli işçilerin dönem dönem kamplara, seminerlere katılmasına daralır. Aslında bu kadarı da bürokratik ağın işyerlerindeki dayanaklarını oluşturmaya endekslidir.

Bürokratik ağın muhalif eklentileri için sınıfının bağımsız taban inisiyatifi ve örgütlenmesinin inşası gibi bir sorun da yoktur. Hatta çoğu yerde böylesi bir inisiyatifi kendi varlıkları ve uzun yıllardır yapıştıkları koltuklar karşısında bir tehdit olarak görmektedirler. Tam da bundan dolayı, sınıfa politik bilinç öğeleri taşıyan, tabanın söz ve karar süreçlerine bilinçli ve etkin katılımına dayalı sendikal demokrasiyi yaymaya çalışan, bunun da ancak bağımsız taban inisiyatifini geliştirmekten geçtiğini savunan devrimci müdahaleler karşısında ara kademe bürokrasisinin solu da sağı da aynı gerici tepkiyi verir. Çünkü sınıf kitlelerinin söz ve karar süreçlerine bilinçli ve etkin katılımını sağlayacak bağımsız taban inisiyatifi ve örgütlenmesi, kendilerinin de eklentisi oldukları bürokratik ağın en etkili panzehiridir.

Muhalif eklentiler, sınıfa genelde yasal mevzuatın belirlediği bir icazet alanı dayatmakta da üstlerinden farklı bir konumda

değildirler. Yasaların sınıf mücadelesinin seyri tarafından belirlendiği gerçeği bir yana bırakılarak, işçiler burjuva yasallığına hapsedilir. Fiili militan eylemlilikler sırasında dahi yasal mevzuatın çizdiği sınırlar titizlikle gözetilmeye çalışılır. Sınıfa burjuva sömürü ilişkileri karşısında her durumda meşru ve haklı olduğu, patronlardan iktisadi-sendikal haklarını koparıp almasının dahi yasal icazet alanını aşmaktan geçtiği bilinci verileceğine, burjuva hukukundan medet umması empoze edilir.

Daha farklı boyutlarıyla da sergilenebilecek bu yaklaşımın soldan bir takım temsilcileri, ciddi ciddi sınıf sendikacılığı iddiasında bulunabiliyorlar. Sınıf hareketinin yükseliş dönemlerindeki mücadelelerle kazanılmış sendikal mevziler de bunun adresi olarak gösteriliyor. O halde sormak gerekiyor, o mevzilerden hangisi yaşanan örgütsel erimeye direnç gösterebilmiştir? Mesela sadece kendi alanında-sektöründe dahi örgütlü işyeri sayısını sürekli büyüten, bu bir yana, sınıf nicel bir büyüme yaşıyorken 15-20 yıl öncesinin üye sayısını koruyabilen bir örnek var mıdır? Herhangi bir işkolundaki sendika şubesi bile özelde sendikalaşma, genelde ise sınıfın bilinçlendirilmesi ve örgütlenmesi açısından büyük olanaklar sunuyorken, üstelik işçi kitlelerinde yaygın bir sendikal örgütlenme eğilimi varken, döne döne başarısız sendikalaşma deneyimleri üretmenin sınıf sendikacılığıyla nasıl bir ilişkisi olabilir? Çoğu durumda kendi imkanlarıyla sendikalaşan, patron saldırıları karşısında başlangıç evrelerinde işgale kadar varan bir mücadele isteğiyle çıkış yapan işçi direnişlerini icazetçi-sendikalist sınırlara çekip sönümlendirmekle, sonuçsuz tükenişlere sürüklemekle sınıf sendikacılığı nasıl bağdaştırılabilir?

Bürokratik ağla mücadelenin farklı boyutları

Bu gerçekler unutulduğunda, sendikal bürokrasiyle mücadelenin belki de en kritik halkalarındaki sorumlulukların üstesinden gelmek mümkün olmayacaktır. Bürokratik ağın zaten teşhir olmuş merkezi yapısıyla, aysbergin bu görünen yanıyla mücadele görevi herşeye rağmen elbette önplanda tutulmalıdır. Bu alanda daha etkili, güçlü, somut ve sistemli teşhir faaliyeti daimi bir sorumluluk olarak karşımızda duruyor. Nitekim sınıf çalışmamızda bunun gereklerine uygun hareket ediyoruz. Fakat sendikal bürokrasiyle somut mücadele alanı, onun bir ağ gibi kuşattığı sınıf tabanıdır. Burada ise karşımıza, ara kademe bürokratları ile işyerlerindeki uzantıları çıkıyor. Özellikle bir takım sol yapılarla ilişkili olanların iyi niyetleri ve sendikalist ufku aşamasa da mücadeleci kimlikleri, yer yer onlarla ilgili yanılsamalara yol açabiliyor. Sınıfın bünyesini kuşatan bürokratik ağın muhalif eklentileri oldukları gözardı edildiğinde ise, bu kesimle ilişki alanı hatalı yaklaşımların konusu olabiliyor.

Merkezi bürokratik kast ile herşeye rağmen mücadeleden yana olan ara kademe bürokratlarını şüphesiz aynı tutumlara konu edemeyiz. İlki karşısında katı ve tavizsiz bir tutum, ikincilerle ilişkilerde ise politik bir esneklik gerekiyor. Fakat bu, gerçekten samimi olanları sınıf sendikacılığı çizgisine kazanmayı gözeten bir esneklik olarak anlaşılmalıdır. Bu yapılırken de solcu-ilerici kimlikleriyle dahi bürokratik ağın ara kademelerde ve tabandaki eklentileri olmaları gerçeği her zaman hesaba katılmalıdır. Tersi durumda, işçi kitlelerini bu konuda bilinçlendirmek gibi temel bir görevin üstünden atlanarak, sınıfı bürokratik ağın kontrolünde bırakmak kaçınılmaz olacaktır.

IV. Ümit Altıntaş Gençlik Kampı...

Partiyle bütünleşiyor, devrime yürüyoruz!

IV. Ümit Altıntaş Gençlik Kampı çeşitli illerden genç komünistlerin katılımı ile gerçekleşti. Politik ve örgütsel açıdan başarıyla gerçekleşen kamp, yeni dönemde genç komünistlerin yaslanacağı ve tartışmalarını dönem boyunca referans alacağı bir etkinlik oldu.

IV. Ümit Altıntaş Gençlik Kampı'nın esas olarak iki temel hedefi vardı. Bunlardan biri, genç komünistlerin partili kimliğini güçlendirmek ve parti ile daha ileriden bütünleşebilmeyi sağlayabilmekti. Diğeri ise, partinin "bunalımlar, savaşlar ve devrimler dönemi" değerlendirmesi üzerinden yaptığı devrime hazırlık çağrısını kavrayabilmek, partinin girdiği bu özel süreçte genç komünistlerin üzerine düşen sorumluluğu ortaya koymaktı. Bu iki temel gündem üzerinden değerlendirildiğinde, kamp başarılı bir çalışmanın ifadesi oldu.

Kampın başarısı, ön hazırlığındaki zayıflığın görmezden gelinmesini yolaçmadı. Kampın hayata geçirildiği süreçteki tüm eksiklere, hazırlık çalışmalarındaki zayıflığa işaret edildi, bunlar sonraki kamplar için giderilmesi gereken eksiklik ve zayıflıklar olarak tanımlandı.

Kurallara uygun devrimci kollektif yaşam

Bundan öncekiler gibi IV. Ümit Altıntaş Gençlik Kampı da tümüyle kolektif bir emeğin ürünü oldu. Kamp boyunca gündelik yaşam kolektif tartışmalarla gönüllülük esası üzerinden planlandı ve hayata geçirildi. Bu, kampa ismini veren Ümit Altıntaş yoldaşın "üzerine gelen kurşunu paylaşabilmek" olarak tanımladığı yoldaşlık ilişkilerinin güçlenmesinde, devrimci kimlik ve kurallı devrimci yaşamın içselleştirilmesinde oldukça faydalı bir rol oynadı.

Ayrıca kampımız, devrimci bir örgüt için olmazsa olmaz bir yerde duran güvenlik önlemlerine de özel bir hassasiyet gösterdi. Örgütleniş sürecinden kampın bitişine kadar geçen tüm süre boyunca güvenlik önlemleri üzerinde titizlikle duruldu. Bu, iç illegalite kurallarına uygun bir tutumla da güçlendirildi.

Kampın tümüyle genç komünistlerin özgüçlerine yaslanılarak hayata geçirilmesi, "partiyle bütünleşme" çağrısı yapan genç komünistlerin niteliksel gelişimine önemli bir katkı sundu. Gündelik planlamanın kolektif tartışmalarla yapılması, ortaya çıkan sorunlara buna dayanan irade ile müdahale edilmesi ve bu müdahalelerde güvenliğin temel kaygı olması, genç komünistlerin ulaştığı düzeyin de göstergesi oldu.

Komünist gençlik çalışmasının sorunlarında açıklık!

Genel anlamıyla "partiyle bütünleşmek" ve "devrime hazırlık" olarak ifade edilen gündemlerle ele alınan kampta öne çıkan temel konular; yeni dönem çalışma tarzı, bu tarzın özel bir misyon yüklediği yayınlar ve bu ikisini bütünleyen bir tarzda, komünist gençlik faaliyetinde yaşanan en temel sorunların çözümünde önemli bir yer tutan kitle çalışmasının sorunları konusunda mesafe alabilmek oldu. Çalışma tarzı sorunları geniş bir tartışmaya konu edilirken, yayın cephesinde yaşanan sorunlar için ortak çözümler üretildi. Kitle çalışmasının sorunları ise hemen tüm sunumların gelip dayandığı, çözümü konusundaki yakıcı ihtiyacı hissettirdiği bir yerde durdu.

- Kampın ilk sunumu kapitalizmin bilimsel eleştirisi üzerine oldu. Toplumlar tarihinin materyalist dünya görüşü ekseninde incelenmesi ile birlikte kapitalizmin ulaştığı düzey ve

sosyalizmin bilimsel temellerini ortaya kondu. Sosyalizmin güncelliğine ve kaçınılmaz zaferine vurgu yapıldı.

- Ekim Devrimi üzerine yapılan tartışmalarda hala aşılamayan bu proleter devrimin dersleri incelendi. Rusya proletaryasının Bolşevik Parti önderliğinde kazandığı görkemli zafer ve onu getiren süreç temel dönüm noktaları üzerinden ele alındı. Güncel süreçle bağı içinde Ekim Devrimi'ni tartışan kampımız, bu mirastan öğrendikleri ışığında "Parti, sınıf, devrim!" şiarını bir kez daha yükseltti.

- Kampımız, muzaffer Ekim Devrimi ile başlayan süreci de özel olarak ele aldı. Sovyetler Birliği'nde ve devrimin zaferine ulaşan diğer ülkelerde yaşanan deneyimlerle birlikte sosyalizmin tarihsel sorunları tartışıldı.

- Tartışmalar içinde komünist partisine özel bir yer ayrıldı. Türkiye sol hareketinin yaşadığı süreçle birlikte partimizin bu tarih içinde tuttuğu özel yere ve tarihsel misyonuna işaret edildi.

- "Partiyle bütünleşme" çağrısı yapan kampımız, partili kimlik üzerine de anlamlı tartışmalar yürüttü. Partinin kadro adayları olarak genç komünistlerin görev ve sorumlulukları ortaya konuldu.

- Geçen yıl gerçekleşen III. Ümit Altıntaş Gençlik Kampı'nda gençlik hareketinin gidişatına ilişkin olarak şu değerlendirme yapılmıştı:

"2000'li yılların başında bir çıkış yaşayan gençlik hareketi, 2000'li yılların ortalarında durağanlığa mahkum olmuştur. 2009'da har(a)çlara uygulanmaya çalışılan zam, 27 Kasım ve 4 Aralık tarihlerindeki başbakan-rektörler toplantılarının ardından gelişen eylemsel süreç, 27-29 Mayıs'ta gerçekleşen UYK protestoları tepkisel çıkışları ortaya koymuştur. Bugün sermaye cephesinden yoğunlaşan saldırılar, artan baskı ve yasaklar üniversitelerde mücadele potansiyellerinin biriktiğini göstermektedir.

"Tüm bu olanaklara rağmen gençlik hareketi dağınık ve parçalı tablosunu aşabilmiş değildir. Gençlik hareketinin en önemli sorunu devrimci önderlik boşluğudur. Bu boşluğun doldurulamaması nedeniyle ortaya çıkan imkanlar değerlendirilememekte, reformizmin hareketi güdükleştiren ve imkanları kendi kanalına taşıyarak kötürümleştiren pratiği etkili olabilmektedir. Bugünün öncelikli görevi devrimci temellere dayalı bir gençlik hareketinin gelişiminin önünü açmak ve devrimci önderlik boşluğunu doldurabilecek bir kapasite ortaya koyabilmektir."

Bu değerlendirmeler ışığında kampımız bir kez daha gençlik hareketindeki devrimci önderlik boşluğuna işaret etmiş, genç komünistlerin bu boşluğu doldurma iddialarını yerine getirebilme görevine çubuk bükmüştür.

- Kampımız, gençlik hareketinin ve bunun bir parçası olan genç komünistlerin yeni dönem çalışmalarına dair önemli tartışmalar yürütmüştür. Tartışmaların yoğunlaştığı temel noktalar şunlar olmuştur:

a) Çalışma tarzı sorunu: Çalışma tarzı sorunu, kampın temel tartışma konularından biri oldu. Partinin III. Kongre sonrası döne döne öne çıkardığı politik önderliğe dayalı çalışma tarzı, tüm alanları olduğu gibi, partinin gençlik alanındaki çalışmasını da bağlıyordu doğal olarak. Genç komünistlerin bugüne kadar yürüttükleri çalışma tarzı düşünüldüğünde, bu tarzın partinin gençlik güçleri tarafından tartışılması ve açıklık yaratılması oldukça önemli bir yerde duruyordu.

Yanı sıra, kampımız, politik önderliğe dayalı çalışma tarzının hayata geçirilebilmesinde yayınlara özel bir vurgu yapmış, yayınların bu açıdan tuttuğu yerin altını bir kez daha çizmiştir.

b) Kitle eylemlerine önderlik sorunu: Bugün genç komünistler cephesinden yaşanan sorunlardan biri de kitle eylemlerine militan önderlikte yaşanan zayıflıktır. Bu zayıflık genç komünistlerin "militanlık" konusunda sorunlu olduğu anlamına gelmemektedir. Zira her bir genç komünist, bu kimliğin bir gereği olarak saldırılar karşısında tok ve militan bir tutum alabilmektedir. Buradaki sorun, kitle eylemlerinde ortaya çıkan zayıflığın doğru bir önderlikle giderilememesidir.

Bu açıdan geçmiş dönemde yaşanan bazı faşist saldırı deneyimleri öğreticidir. Bu deneyimlerde, nicel olarak hayli zayıf olan faşist güruh püskürtülememekte ve dhevrimci siyasal faaliyetin askıya alınmasına neden olması karşısında gerekli müdahale yapılamamaktadır. Genç komünistler böylesi durumlarda devrimci önderlik misyonu ile müdahalelerde bulunmak, kitlelerin eylemine

önderlik ederek sorunun çözülmesini sağlayabilmek durumundadır. Kampımız bu sorunun nasıl aşılabileceği üzerine anlamlı tartışmalar yürütmüştür.

c) Reformizme karşı mücadele: Bugün gençlik hareketi reformizmin denetimi altındadır. Önceki yıl 4+1 olarak ifade edilen reformist blok son dönemde birlikteliğini kaybetse de, hareketin seyri yine de bu reformist odak tarafından belirlenmekte, gençliğin yer yer ortaya koyduğu eylemsel tepkiler reformizmin cenderesinden kurtulamamakta, böylece düzen içine sıkışıp kalmaktadır. Bu nedenle kampımız gençlik hareketinin devrimcileşmesinde bir engel oluşturan reformizmle ideolojik-politik mücadeleyi önemli bir yere koymaktadır.

Yeni dönemde sol güçlerle kurulacak ilişkiyi de ele alan kampımız, birleşik mücadelenin ihtiyaçları gereği ortak örülen süreçlerin önemi üzerinde durmuştur. Geçmiş dönemin dersleri bu süreçlerin kolay yaratılamadığını göstermektedir. Gençlik öznelerinin ciddiyetsiz tutumları genç komünistlerin güç ve zamanlarının heba olmasına ve yer yer bağımsız siyasal çalışmalarının ikinci plana itilmesine neden olabilmiştir. Bu nedenle, genç komünistlerin ortak mücadele konusundaki hassasiyetlerini korumaları, ancak bu sürecin bağımsız siyasal faaliyetin önüne geçirilmesi ya da zayıflatmasına izin vermemeleri gerektiği tartışılmıştır.

Önümüzdeki dönemin öne çıkan gündemleri ise, üniversitelerin sermayenin ihtiyaçları doğrultusunda yeniden dönüşümünü hedef alan Bologna süreci ile Suriye üzerinden hayat bulan emperyalist savaş ve saldırganlık olarak saptanmıştır.

- Propaganda-ajitasyon, örgütlenme ve eylem altbaşlıkları üzerinden yürütülen tartışmalarda kitle çalışmasının sorunları ele alınarak çözüm yolları üzerinde durulmuştur. Kitle çalışmasında mesafe alabilmenin yolunun örgütsel darlığı kırmaktan, örgütsel darlığı kırmanın yolunun da başarılı bir kitle çalışmasından geçtiğinin altı çizilmiştir.

Yanı sıra Genç Sen'e ve ulusalcı gruplara yaklaşım tartışılmıştır.

- Politik önderliğe dayalı çalışma tarzı üzerinde önemle duran kampımız, bunun en temel aracı olan yayınları da bu kapsamda değerlendirdi. Partinin merkez yayın organından gençlik yayınına kadar olan araçlarının gençlik çalışması için taşıdığı anlam ve gençlik çalışmasının bu yayınlara karşı olan sorumluluğu üzerinde duruldu. Bu tartışmalar ışığında, yeni çalışma tarzıyla yayınların önümüzdeki süreçte oynayacağı özel rolün bir kez daha altını çizdi.Ardından gençlik yayının daha nitelikli hale getirilmesi üzerine tartışmalar yürütüldü ve somut planlamalar yapıldı. Gündelik bir yayın olarak işlev gören internet sitesinin faaliyeti ele alındı.

Kampımız, yayın cephesinden yaşanan tüm sorunların aşılacağı yönünde bir irade ortaya koydu. Elbette bunun bugünden yarına çözülecek bir sorun olmadığını bilerek, fakat tartışılan tüm sorunların bir an önce geride bırakılması gerektiğini vurgulayarak...

- Bir diğer başlık, son dönemde yoğunlaşan empenyalist savaş ve saldırganlık ve gençliğin anti-emperyalist mücadelesi oldu. Bugün daha çok Suriye üzerinden gündeme gelse de Ortadoğu'da çalan savaş tamtamlarına karşı gençlik kitlelerinin anti-emperyalist mücadelesinin örgütlenmesi gerektiği, geniş bir anti-emperyalist cephe oluşturmanın güncel sorumluluğu üzerinde duruldu.

- Siyasal gündemin yakıcı sorunlarından biri olan ulusal sorun da gündemlerimizden biri oldu. Marksist-leninist teorinin ışığında ulusal sorunu tartışıldı, ulusların kendi kaderini tayin hakkı ilkesinin anlam ve önemi bir kez daha vurgulandı.

Bu genel esasların yanında ulusal sorun güncel biçimiyle de tartışıldı. Düzen cephesi ve Kürt hareketi cephesinden yaşanan gelişmeler değerlendirilerek, önümüzdeki süreçte partinin ulusal sorun konusundaki politikalarının kitlelelere taşınmasının önemine işaret edildi.

***

Ön hazırlığındaki zayıflığa rağmen kampın güçlü bir içerikle gerçekleştirilmiş olması başarının yalnızca bir yanını oluşturuyor. Kampın esas başarısı, önümüzdeki dönemde burada ortaya konulan platformun hayata geçirilmesi olacaktır. Bu bilinçle genç komünistler yapılan tartışmaları çalışma alanlarına taşıyacaklar, bu tartışmaların yol göstericiliğinde çalışmayı her açıdan daha güçlü bir biçime kavuşturacaklardır.

Genç Komünistler

toplumsal tabandaki bu dağılma, geleneksel sol hareketin yaşadığı bunalımın maddi zeminiydi.

"İkinci olarak, bunalım ideolojik cephedeydi. Solun reformist kanadı tam bir ideolojik çöküş ve çürümeye uğradı, açıkça düzen yanlısı bir konuma geçti. Devrimci-demokrasi ise, halkçı teori ve programları etkili ve cazip kılan küçük-burjuva dalganın kırılmasıyla, bir ideolojik kimlik bunalımına girdi. Türkiye'nin modern gerçeklerinin artık daha iyi görülebiliyor olması da, eski teorilere derin bir güvensizliği besleyen bir başka etken oldu. Yeni dönemin hareketliliğine damgasını vuran işçi sınıfına yöneliş, bu bunalımı iyice artırdı. Zira tam da bu sayede, eski ideolojik şekilleniş ile yeni sınıfsal yöneliş arasındaki çelişki, daha açık görülür hale geldi.

"Yapısal bunalımın üçüncü temel kaynağı ise, şekilleniş ve gelişme döneminde solun değişik kesimlerine uluslararası dayanak olmuş, onları ideolojik, politik ve moral yönden beslemiş başlıca odakların yaşadığı çözülme ve çöküş oldu. Eski toplumsal dayanaklarını kaybeden, eski ideolojik konumuna artık güvensizlik duyan sola son darbe, uluslararası dayanaklarından da yoksun kalmak oldu. Bu son gelişme dünya sosyalizminin tarihsel geçmişinden ve akibetinden gelen sorunların daha derinden ve sarsıcı bir biçimde hissedilmesine yolaçtı. Tüm bu etkenlerin içiçe geçmiş baskısı altında, geleneksel yapılarda bir çözülme, ayrışma ve bir yeniden saflaşma kaçınılmazdı." ***(EKİM I. Genel Konferansı, Değerlendirme ve Kararlar**, s.136-137)*

EKİM şahsında, proletaryanın dünya görüşü ve devrimcilik anlayışına dayalı bir komünist hareketin doğuşu, tam da bu iç ayrışma ve saflaşmaların bir ürünü olarak gerçekleşti. 1987 yılı, Türkiye'de olayların seyri ve devrimci hareket için gerçek bir dönüm noktası olan bu kritik yıl, aynı zamanda hareketimizin siyasal yaşama doğduğu bir yıldır.

Bu dönemeçte iki önemli gelişme üst üste düştü. İlkin, uzun yıllar sürmüş bir yenilgi döneminin ardından, devrimci örgütler nihayet bir ilk ciddi yeniden toparlanma çabasına tam da 1987'de giriştiler. Ve ikinci olarak, bunun artık küçük-burjuva bir taban üzerinde olamayacağı, zira bu sınıfın eski coşkulu mücadele ruhu ve isteğini kaybettiği, yeni dönem toplumsal hareketliliğinin artık işçi sınıfının damgasını taşıyacağı bu sıralar kendini gösteren somut olgularla hissedilmeye başlandı.

EKİM'in işte tam da bu iki önemli olgunun örtüşme momentinde doğması dikkate değer bir olgudur: Bu elbette basit bir raslantı değildi. EKİM'i yaratan koşullar ve dinamiklerle birlikte düşünüldüğünde, açık ve anlaşılır nedenlere dayalı son derece mantıksal bir gelişmeydi.

"1987 yılı, Türkiye'nin yakın geçmişine damgasını vuran küçük-burjuva hareketliliğin ve bu temel üzerinde, bu hareketlilik içinde kendini bulmuş ve oluşturmuş küçük-burjuva devrimciliğinin/sosyalizminin artık geride kaldığı gerçeğinin daha net görülebildiği bir dönemeci işaretler. EKİM, bu gerçekliğin bilincidir." ***(Solda Tasfiyeciliğin Yeni Dönemi**, s.28)*

EKİM, bu gerçeğin bilincidir! Bu ifade, hareketimizin ideolojik konumunu, bugünkü sol hareket içinde tuttuğu özel yeri, geleneksel hareketle kendi arasındaki derin ve kalın ayrım çizgilerini en iyi ve özlü bir biçimde özetliyor. Zira geleneksel devrimci hareketin yeni dönemdeki en temel tutarsızlığı, bir başka toplumsal zeminde şekillenmiş ve olgunlaşmış bir devrimcilik anlayışını, köklü bir muhasebe ve eleştirisini yapmak gereği duymaksızın bu kez işçi sınıfı içinde sürdürmeye kalkmak olmuştur. Oysa bu hareket 20 yıllık evrimini küçükburjuva bir toplumsal zeminde yaşamıştı. İdeolojik kimliğini ve teorikprogramatik şekillenmesini bu temel üzerinde bulmuş, gelenek ve değerlerini burada oluşturmuş, politika ve örgüt anlayışını ve pratiğini bu sınıf içinde yaşamıştı. Özetle kendini burada bulmuş, burada büyümüş, burada olgunlaşmış ve nihayet yenilgi ve bunalımı da bu temel üzerinde bu sınıfla içiçe yaşamıştı. Dolayısıyla, yeni dönemde toplumsal kimliğini gerçekten değiştirebilmesi için, öncelikle kendi eski kimliği ile hesaplaşması, onun ürünü olan teorik bakış açısını, ideolojik çizgiyi ve örgüt anlayışını terketmesi gerekirdi.

EKİM, bu yolu tutan tek gerçek hareket oldu; zira EKİM bir dönemin geride kaldığının

bilinciydi ve bizzat bu geride kalan dönemle köklü hesaplaşmanın bir ürünüydü.

Sosyalizm iddiası taşıyan küçük-burjuva bir siyasal hareket, gerek toplumsal özellikleri nedeniyle, gerekse bundan ayrı düşünülemeyecek olan demokratik ve sosyalist kimliklerin eklektik karışımı nedeniyle, bir iç ayrışmaya ve saflaşmaya müsait bir potansiyeli her zaman içinde taşır. Tüm sorun, düşünsel-siyasal evrimin bunu olgunlaştırması ve sınıf mücadelesinin seyrinin ise bunu açığa çıkarmasıdır. Türkiye'de '6**0**'lardan '8**0**'lere 2**0** yıllık evrimin olgunlaştırıp hazırladığı ve 12 Eylül'de yaşanan ağır yenilginin ise açığa çıkardığı iç ayrışma ve yeni temeller üzerinde saflaşma, bunun somut bir ifadesinden başka bir şey değildir.

'6**0**'larda kendini reformist temelleri üzerinde bir burjuva sosyalizmi olarak gösteren sol hareket, '**7**0'lerin başındaki ilk büyük iç ayrışmasıyla kendi bünyesinden devrimci bir akım doğurdu. Tüm temel özellikleri itibarıyla küçük-burjuva sınıfın devrimcilik anlayışını temsil eden bu yeni devrimci-demokratik akım belli gelişme safhalarından geçti.

'**7**0'li yılların ikinci yarısında kendi içinde belirgin bir yeni iç farklılaşma yaşadı. Bazı devrimci gruplar reformizme ve revizyonizme karşı mücadele içinde Marksizme daha çok yakınlaşırlarken, öteki bazıları tersinden bir eğilimle revizyonizmle uzlaştılar ve burjuva reformizmine karşı kronik bir zayıflık gösterdiler.

'8**0**'li yılların karşı-devrim döneminde yaşadıkları ağır yenilgi, devrimci-demokrasinin bu iki kanadını yeni süreçlerle yüzyüze bıraktı. Sağ kanat neredeyse tümden liberal-tasfiyeci bir evrime girdi. Sol kanat ise kendi içinde yeni bir iç ayrışmanın sancılarını yaşamaya başladı. Temelde küçük-burjuva olarak kalan ideolojik ve toplumsal kimlik bunu şiddetle zorladı. Yeniden toparlanma çabasına bağlı ve bunun bir önkoşulu olarak, yenilgi döneminin ve bundan hareketle yakın geçmişin muhasebesi sorunu gündeme girince, iç ayrışma kendini kaçınılmaz biçimde dayattı. Yenilginin sonuçlarına devrimci ve oportünist yaklaşım, bu iç ayrışmanın ana kutuplarının oluşmasının ilk temel etkeni oldu.

EKİM; devrimci hareketin o güne dek biriktirdiği devrimci mirasın sahiplenilmesi temeli üzerinde, geçmiş hareketin küçük-burjuva ideolojik sınıfsal yapısının köklü bir eleştirisi tutumunun temsilcisi olan eğilimin şekillenmesiyle ortaya çıktı. Geçmişin mirasına ve yenilginin sonuçlarına bu tür bir devrimci yaklaşımın, yeni dönemde, devrimci kimliği koruyabilmenin ve daha ileri bir düzeyde onu yeniden üretebilmenin olmazsa olmaz koşulu olduğunu, sonraki gelişmeler daha iyi gösterdiler. Dün küçük-burjuva bir sınıfsal özün yansıması olan geçmiş devrimci-demokrat kimliği sürdürmek tutuculuğu gösterenlerin, bugün devrimcilikten demokratlığa nasıl bir düşüş yaşadıklarını ibretle izlemek mümkündür. Bu bizim için ne şaşırtıcıydı, ne de beklenmeyen bir gelişmeydi. Tersine komünistler, '8**0**'lerin ikinci yarısındaki iç ayrışmada, sözde geçmişi savunmak adına, geçmiş hareketten ileriye doğru bir kopuşa karşı tutucu bir direniş gösterenlerin bugün içine düştükleri bu durumu, yeni dönem tasfiyeciliğini çözümleyen yazılarda şöyle tanımlanmışlardı:

"Dün geçmişle hesaplaşmanın önünü tıkayanlar, bugün o geçmişin de gerisine düşmenin başını çekiyorlar. Dünün eskide direnme tutuculuğu, yeni iç ve uluslararası koşullarda, bugün legalist reformist bir kimliğe dönüşüyor. Dün geçmişi devrimci bir temelde aşmaya ayak direyerek, böylece geçmişin liberal eleştirisine girişenlerin işlerini kolaylaştıranlar, bugün kendileri de aynı liberal platforma sürükleniyorlar." ***(Solda Tasfiyeciliğin Yeni Dönemi**, s.13)*

Fakat dikkate değer bir başka olgu, bu gerçeği tamamlamaktadır. Bu aynı geçmişin tüm devrimci mirasını ve mevzilerini korumak ve savunmak görevi de, bugün, tam da bu geçmişe proleter sosyalizmi platformundan en sert ve kapsamlı eleştirileri yönelten komünistlere kalmıştır. Bu objektif olgu, tümüyle mantıksal bir sonuçtur. Zira geçmiş devrimci mirası savunmanın ve sürdürmenin bu geçmişi ileriye doğru aşmaktan başkaca bir yolu yoktur.

***(EKİM 3. Genel Konferansı, Siyasal ve Örgütsel Değerlendirmeler**, s.132-138)*
Mart 1995

Geleneksel devrimci harekette yol ayrımı

'6●'lı yılların büyük sosyal-siyasal hareketliliği içinde yeniden şekillenen yakın dönem sol hareketi, '7●'lerin başında kendi içinde devrimci ve reformist iki ana akım halinde farklılaştı. Küçük-burjuvazinin devrimci ve reformist eğilimlerinin iki ayrı politik ifadesi olan bu iki ana akım, kendi içinde ayrıca belli farklılaşmalar yaşayarak evrimleşti. '7●'li yılların ikinci yarısını sarsan siyasal hareketlilik içinde önemli bir gelişme gücü kazanan sol hareket, '8●'li yılların eşiğine ulaşıldığında, gerçekte eski temeller üzerindeki gelişmesinin sınırlarına ulaştığının da işaretlerini vermeye başladı. 12 Eylül karşı-devrimi bunun üzerine geldi. Sol örgütler ağır bir yenilgi aldılar ve büyük bir dağılma yaşadılar. Devrimci ya da reformist tüm bu parti ve örgütlerin temel toplumsal dayanağı olan küçük-burjuva demokratik hareket de aynı şekilde büyük bir kırılma ve çözülmeye uğradı.

Bu temel üzerinde '8●'li yılların ilk yarısının solun tarihi bakımından ayırdedici özelliği, reformist ve devrimci kanatlarıyla bir bütün olarak geleneksel sol hareketin, kolay bir yenilgi ve dağılma ortamında içine düştüğü çok yönlü bunalımdır. Bu bunalımın temel öğeleri ve dinamikleri, hareketin yirmi yıllık evrimi içinde adım adım oluşup olgunlaşmıştı. Karşı devrim bunu en belirgin biçimde açığa çıkaran ve elbetteki yaşattığı ağır yenilgiyle derinleştirip boyutlandıran bir rol oynadı. Dolayısıyla, sonraki toparlanma döneminin de daha açık anlaşılabilir hale getirdiği gibi, geleneksel sol hareketin içine düştüğü bunalım hiç de karşıdevrim saldırısının yol açtığı sınırlı ve geçici bir olgu değildi. Fakat tersine, kökü derinlerde bir yapısal bunalımdı sözkonusu olan.

Komünistlerin bir çok vesileyle ayrıntılı biçimde tahlil ettikleri gibi, bu, herşeyden önce ve temelde, bir küçük burjuva bunalımıydı. Bu bunalımın toplumsal-siyasal anlamı; iki yükseliş döneminin yükünü taşıyan, ona hakim öğe olarak ideolojik-politik rengini veren bir sınıfın, küçük-burjuvazinin, zor döneme ve modern burjuva toplumdaki zorlu mücadelelere dayanaksızlığının açığa çıkması; bu sınıfın, tüm sosyalizm iddialarına rağmen, temelde demokratik nitelikte olan siyasal hareketinin çözülüp dağılmasıdır. İdeolojik ve örgütsel anlamı ise; küçük-burjuvaziye dayalı bir devrimcilik anlayışının; onun sınıfsal ufkunun teorik ifadesi olan bir programın; bu toplumsal taban üzerinde şekillenmiş, maddi ve moral değerlerini burada oluşturmuş bir örgütsel kimliğin, çöküntüsü ve ifasıdır.

'8●'li yılların ikinci yarısında uluslararası planda yaşanan gelişmeler, geleneksel hareketin kendine özgü yapısından köklenen bu bunalımın üzerine geldiler. Böylece Türkiye'nin geleneksel sol hareketi için bir dönemin noktalandığı gerçeğini kesinleştirmiş oldular.

Geleneksel sol hareketin '8●'li yıllarda içine girdiği bu bunalımın kapsamını ve ana öğelerini, I. Genel Konferansımız şöyle özetlemişti:

"İlkin, doğuş ve gelişme döneminde hareketi besleyen geleneksel toplumsal dayanaklar yitirilmişti. Küçük-burjuva toplumsal katmanlar belirgin bir biçimde mücadeleden kopmuş, yorgun ve yılgın düşmüşlerdi. Öğrenci hareketi kitlesel karakterini kaybetmiş, geçmiş dönemlerin görkemiyle kıyaslandığında tanınmaz hale gelmişti. Aydınlar hemen tümüyle düzene yamanmışlardı. Sol sendika bürokrasisi ise DİSK'in tasfiyesiyle birlikte büyük güç kaybetmiş, yeni dönemde şekillenen kesimi ise burjuva reformizminin destekçisi haline gelmişti. O güne dek hareketi beslemiş

(Devamı s.30'da)